

Giới thiệu [Yoonmin] Đại Ca... Tôi Yêu Anh

Truyện [YoonMin] Đại Ca ... Tôi Yêu Anh của tác giả Jimin Park là một trong những truyện teen hay nói về nhân vật Min YoonGi Là đại ca của trường học BigHit, đẹp trai nhà giàu, là thiếu gia kêu căng, Park Jimin Là học sinh nữ ưu tú của trường, hay bị ăn hiếp, ngưỡng mộ JungKook vì cô luôn làm gương cho lớp .

Ngoài ra còn có Kim SeokJin, Kim NamJoon, Joen Jungkook, Kim Taehyung và đặc biệt là Hiệu trưởng Bang đẹp trai.Mỗi người mỗi tính cách khác nhau, có tình cảm thâm kín khác nhau nhưng cùng chung một lớp. Tại đây, những câu chuyện về tình yêu định mệnh, tình bạn bắt đầu. Mời các bạn cùng đón đọc truyện hay này nhé.

Bạn đang đọc truyện [Yoonmin] Đại Ca... Tôi Yêu Anh được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Ship YoonMin , NamJin , KookV , HopeJi.

GTNV :

Min YoonGi : Là đại ca của trường học BigHit , đẹp trai nhà giàu , là thiếu gia kêu căng .

Park Jimin : Là học sinh nữ ưu tú của trường , hay bị ăn hiếp , ngưỡng mộ JungKook vì cô luôn làm gương cho lớp .

Kim SeokJin : Chì đại của lớp , nấu ăn rất giỏi , bà chằn , bạn thân của Jimin , sau đó mất vào lưới tình của NamJoon .

Kim NamJoon : Là phó hội trưởng hội học sinh , nhút nhác , ưa bị SeokJin ăn hiếp .

Joen Jungkook : Là lớp trưởng của lớp , dễ thương , hiền lành , thích thăm Taehyung .

Kim Taehyung : Học giỏi nhất trường , chuyên gia một sách của lớp .

Hiệu trưởng Bang : Đẹp trai , là hiệu trưởng yêu quý của trường BigHit , (người mà con luôn yêu mến , kính yêu mang tên bố Bang) Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện [Yoonmin] Đại Ca... Tôi Yêu Anh được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Kẻ Đáng Thương ...

Min YoonGi, 1 thiếu gia kêu ngạo , thích đánh nhau không chuyên tâm học hành , anh luôn ăn hiếp người khác , hôm nay là ngày trường BigHit khai giảng , tất nhiên anh phải có mặt vì có Jungkook (người mà anh yêu , nhưng cô luôn từ chối anh) , anh đợi Kookie nhưng không thấy cô ấy chỉ 1 cô gái tóc vàng với đôi má ửng hồng (Jimin) phải nói là cực dễ thương , nhưng đám đàn em của anh lại bức mình nghĩ sao lại có đứa con gái mà không phải là JungKook .

Đám đàn em : Nè ... cô đi qua mà không chào đại ca tôi 1 tiếng hử ? (ngăn cô lại)

Cô gái : Tôi ... tôi đâu biết ai là ...

Đám đàn em : Nè (chỉ vào YoonGi)

Cô gái : * Nhìn anh * Tôi chào anh .

Đám đàn em : Chào kiểu gì thế ? * giờ tay định tát cô *

Tên to con nhất trong nhóm , định lại tát cô , cô sợ quá nhắm tít mắt lại , bỗng có cánh tay ngăn lại , cô mở mắt ra đó là cô gái tóc hồng (SeokJin) , đại tỉ lớp , tên to con sợ hãi nhìn SeokJin , tia mắt cô ấy dành cho tên đó khiến hắn run lấy bầy vợi rút tay ra .

Jin : Min YoonGi ! Anh dám cho đồng bọn đánh bạn tôi sao ? (nhìn YoonGi)

YoonGi : Là cô ta tự gay gắt rồi cho mình thôi ... ! Ai biểu cô ta không chịu chào tôi !

Jin : Tôi không cần biết , anh là ai , nó không muốn chào anh thì anh lấy cái quyền gì để khiến nó phải chào anh , tôi nhắc lại cho anh biết , Jimin là bạn tôi , anh đừng đến nó cũng như đừng đến tôi ! Tôi không nói lần 2 đâu !

SeokJin nói xong nắm lấy tay Jimin mà dắt đi vào trường , Jimin tưởng mình sẽ không thoát khỏi bực tay của tên đó chứ ! , cô luôn bị ăn hiếp , và bắt thành lính SeokJin lại đến cứu cô , cô cảm ơn vì đã có một người bạn tốt như SeokJin là bạn , họ nắm tay nhau đi đến trường ., đã thấy Taehyung , JungKook , NamJoon , đứng nói chuyện ở góc cây anh đào nở rộ .

NamJoon : 2 ẻm tới rồi kìa ! (nhìn Jimin)

SeokJin : Chào ! mọi người ! (chạy lại)

Jimin : Chào mọi người !

JungKook : Sao đến trễ thế ?

SeokJin : Tại vì tên YoonGi ăn hiếp Jimin í ...

Taehyung : Sao ? lại đánh Jimin nữa à ?

JungKook : Lại đánh cậu ... mình phải nói hấn phải xin lỗi cậu mới được !

Jimin : Không cần đâu ! SeokJin đã nói rồi , mà lúc đó Jin ngầu thiệt , không hổ là đại ti của trường BigHit .

NamJoon : * một tiếng phát âm khinh của NamJoon khiến cậu bị ăn đập * Sao lại đánh tôi cái bà chằn này !

SeokJin : Bà chằn ?

NamJoon : Bà chằn Kim SeokJin á ! (chạy đi)

SeokJin : Kim NamJoon !!! cậu đứng lại cho tôi ! (chạy theo)

2 người họ y như con nít í , nhưng cũng hài lắm , mấy người kia lắc đầu nhìn theo , lễ khai giảng diễn ra , nói chung khai giảng chỉ là hoạt động phơi nắng tập thể thôi ! , họ đi ăn rồi về nhà , đoạn đường mà Jimin đi vắng tanh người , làm cho cô liên tưởng đến ma hay là những kẻ biến thái , khiến cô run sợ , đi được 1 đoạn thì thấy 1 đám thanh niên quần áo xộc xệch hình như là đánh nhau , 1 bên là 1 người đang nằm bất động còn bên kia là đám người to cao , chắc là đánh hội đồng rồi ! , cô núp ở góc chờ họ giải tán

/ 5 phút sau /

Cô thấy họ đi gần hết , cô mới từ từ lại gần người đó , anh mang chiếc nón kết in tên Suga , lẽ nào là YoonGi , anh có tên mà bạn bè thường gọi là Suga vì gương mặt anh lạnh lùng mà lại mang nụ cười ấm áp ngọt ngào như đường , Jimin đỡ anh lên đưa về nhà , mặt anh đầy những vết thương để lại sau trận đánh , Jimin lấy thuốc thoa rồi băng bó cho anh , nấu cho anh tô cháo , anh dần tỉnh lại .

YoonGi : Tôi ... ! Đang ở đâu đây ? (mở mắt ra)

Jimin : Cậu tỉnh lại rồi à ? (đang làm đồ ăn ở dưới bếp)

YoonGi : Sao tôi lại ở đây ? Tôi nhớ mình đánh nhau với bọn nam sinh mà ! (ôm đầu)

Jimin : Cậu bị ngất ngay sau đó ! ... (bưng lên tô cháo)

YoonGi : Cô cứu tôi sao ?

Jimin : Ăn cháo trước đi ... chắc cậu đói rồi ! (mùi cháo thơm ngát)

Lúc đó YoonGi đói nên anh ăn rất ngon , Jimin nhìn người con trai ấy ăn mà mỉm cười , anh ăn xong mới nói .

YoonGi : Cô rất ghét tôi mà ... sao lại cứu tôi ! (khó hiểu bảo)

Jimin : Đơn giản là ... tôi thấy người khác gặp nạn cho nên cứu thôi ! (bưng tô đi rửa) Tôi đã súc thuốc cho cậu rồi đó !

YoonGi : Cảm ơn ! (lạnh lùng đáp)

Jimin : Ồ không có gì ... mà cậu có về không ? (nhìn anh)

YoonGi : Tôi không muốn về căn nhà đó ! Cô có thể cho tôi ngủ ở nhà được không ?

Cô nghe thế mặt đỏ ửng lên , cô chưa bao giờ ngủ với một người con trai nào cả , mà lại là người mà cô sợ nữa .

YoonGi : Được không ? (long lanh nhìn cô)

Jimin : Nhưng mà ba anh sẽ lo lắng đó !

YoonGi : Ông ta sẽ không lo lắng cho tôi đâu ! (chạy tới giường cô kéo tấm chăn đắp lên)

Jimin : Sao ? Cậu ngủ ở giường tôi sao ? (mặt đỏ lên)

YoonGi : ... ! * nhắm mắt *

Cô hết nói với anh , sao cô lại có thể ngủ với 1 người con trai còn đồ được chứ , nhưng chắc cậu sẽ không làm gì cô đâu , vì người anh thương là JungKook mà , cô rửa chén xong thì leo lên giường ngủ , cô chìm vào giấc ngủ sớm , cô lại mơ thấy ác mộng , miệng ú ớ kêu lên thành tiếng , anh nghe được cô kêu lên chợt anh tỉnh giấc nhìn cô quần quai trên giường la hét lên , anh vội thút cô dậy .

YoonGi : Nè ... Jimin . Cô sao thế ?

Jimin : Mẹ ơi ! (mơ màng báo)

YoonGi : Lại gặp ác mộng nữa hả ?

Jimin : Tôi ... (mở mắt ra)

YoonGi : Cô mơ thấy gì thế ?

Jimin : * lắc đầu sợ hãi *

Anh nhìn cô tỏ ra vẻ rất là sợ hãi , chắc cô luôn gặp ác mộng như thế , bây giờ cô cũng đỡ sợ hơn , anh muốn biết cô mơ thấy gì , anh chỉ giục cô ngủ tiếp .

/ Sáng mai /

Anh tỉnh dậy nhìn người con gái ấy nằm ngủ ngon lành , nắng chiếu rọi vào mặt cô , tạo nên 1 đường nét rất hoàn mỹ , cô có đôi má ửng hồng thật dễ thương , mái tóc dài ngang vai , thân hình cân đối , chắc cô sẽ là mẫu người của các chàng trai , anh chỉ nhìn cô một lúc , cảm thấy ở bên cô thật nhẹ nhõm , sao anh lại cảm thấy như thế ? , anh sợ cô sẽ tỉnh giấc nên vội lấy nón rồi ra khỏi cửa .
Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện [Yoonmin] Đại Ca... Tôi Yêu Anh được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Đại Tử Yêu Hoa ...

Sáng dậy , anh nắng chiếu vào mặt cô , cô dụi mắt nhìn qua kế bên không thấy ai , chắc anh đã đi rồi , cô chuẩn bị đi tắm rồi thay đồ đi học , nhưng có lẽ tên Min YoonGi khó ưa đó quên thứ gì cho nên vội và quay lại nhà cô lấy , đó là sợi dây chuyền mang tên JungKook nó được thiết kế khá tinh xảo , anh muốn tặng nó cho JungKook từ lâu rồi nhưng biết dù tặng thì cô vẫn không chấp nhận thôi , anh cũng muốn từ bỏ nhưng vì anh yêu cô quá cho nên sẽ theo đuổi tình yêu của mình mãi mãi ... , anh dơ tay với lấy cái sợi dây chuyền nhưng không may café lại đổ vào người anh .

YoonGi : Haizz ... Đứng là , xui thật ...

Anh vào nhà tắm vì tưởng cô ở trong phòng vẫn còn ngủ , mới mở cửa đã thấy người con gái ấy không 1 mảnh vải che thân , cô quay sang nhìn anh rồi hét lên , mặt anh đỏ ửng ! Sao lại thế ?! Cô làm gì nên tội ?!

YoonGi : Xin lỗi cô ... Tại café đổ vào áo tôi nên ... (vội đóng cửa lại)

Jimin : Tôi biết rồi ... Cậu đi đi ... (hét lên)

YoonGi : Thật ra tôi chẳng thấy gì hết á !

Jimin : Anh đi đi giùm cái !

Min YoonGi bây giờ rất lúng túng , chẳng khác gì 1 tên ngốc chứ không phải là đại ca , anh chuồn lẹ ra ngoài , chứ không ăn bạt tay là chết ... , còn về phần Jimin , cô rất xấu hổ khi 1 người con trai đã thấy hết thân thể của cô , thân thể của cô đã không còn nữa , cô không muốn nghĩ đến nó nữa .

/ Trường học BigHit /

Lớp 0-1 (10-1) , hôm nay có học sinh sẽ chuyển vô lớp mình , người ta bảo anh rất đẹp trai , nên những học sinh nữ ấy chảy tóc gọn gàng , tô môi son đỏ chói , mê trai dữ thật .

JungKook : Sao lớp mình điệu thế ?

Jin : Chắc có học sinh chuyển vô chứ gì ! (cô đứng lên)

JungKook : Cậu đi đâu thế ?

Jin : Tiểu Hoa chắc khát nước rồi , tớ đi tưới cho nó !

Tiểu Hoa là bông hoa mà Jin đã cất công trồng mấy ngày nay , lúc trước bông hoa đó đã bị héo , Jin nổi tiếng là rất thích hoa , nhà cô tất cả đều tràn ngập chậu hoa , cô đã bỏ ăn bỏ uống để chăm sóc bông hoa ấy , bây giờ nó thật là xinh đẹp , cô yêu nó rất nhiều , còn ở trong lớp JungKook thì khuyên mọi người đừng tô son nữa .

JungKook : Mọi người à ... Đừng tô son nữa mà ...

1 nữ sinh B : Bọn tôi tha môi son thì lên quan đến cậu à ... (chảnh chọc bảo)

JungKook : Không liên quan đến tớ ... Con gái có quyền điệu nhưng mà mấy cậu tha môi son nhiều thế thì sẽ hại môi rất nhiều ! (cô hiền từ bảo)

1 nữ sinh A : Giám bảo bọn tôi điệu à ... Có phải muốn chết không ? (đứng lên)

JungKook : Không phải ... Tớ chỉ ...

Nữ sinh A : Nói nhiều quá à ... Con nhỏ này ! (gờ tay lên)

Jin : Làm gì đó ... (bước vào)

Jin hùng hổ bước vào , nhìn 2 nữ sinh bằng cặp mắt sát nhân , nữ sinh đó vội rút tay lại , gục đầu xuống , ở lớp ai cũng sợ cô cả , còn JungKook hiền cho nên ưa bị ăn hiếp giống như Jimin vậy , những lần đó Jin lại xuất hiện và bênh vực cho họ .

Nữ sinh B : Tội xin lỗi ...

Nữ sinh A : JungKook à ! Cho mình xin lỗi mình không nên đánh bạn .

JungKook : Không sao ... Mà các cậu đừng tô môi son nữa , nó chẳng tốt lành gì đâu !

Nữ sinh A : Mình sẽ không tô nữa !

2 nữ sinh kia cuối đầu đi về chỗ ngồi , cô nhìn họ rồi quay sang mỉm cười với Jin , nhưng khi quay lại thì chỉ thấy mắt Jin đỏ hoe , có lẽ đã có chuyện gì thế nhỉ ? .

JungKook : Cậu bị sao thế ?

Jin : ... ! (mắt cô đỏ ngầu)

JungKook : Bị sao vậy tớ lo lắm đó ! (kéo tay Jin)

Jin : Tiểu Hoa ... Bị ai đó giẫm lên rồi ... Nó chết rồi !

JungKook : Sao ? Tiểu Hoa ...

JungKook chạy lại chỗ vườn hoa , chỉ thấy bông hoa bé nhỏ của Jin nằm dẹp lẹp , thân cây thì bị gãy , không lẽ mấy người đánh nhau với Jin , sinh thù rồi giẫm đạp lên bông hoa ấy ? Không lẽ nào , Kookie thất vọng về lớp , Jin tuy là 1 người hồ hững nhưng đối với 1 bông hoa là tình yêu đích thực của đời mình .

JungKook : Cậu đừng buồn nữa nhé ! Tớ sẽ mua tặng cậu cây bông hoa khác nhé ! (cô an ủi Jin)

Jin : Bông hoa của tớ ... Tiểu Hoa bé nhỏ của tớ !

Lúc đó Taehyung vào lớp đã thấy không khí căng thẳng , chạy lại hỏi JungKook rồi cô giải thích cho anh .

V : Sao ? Hồi nãy tớ thấy NamJoon lén lén vào vườn hoa làm gì í ...

Jin : Hà !?

JungKook : Cậu ấy rất ghét hoa mà ...

V : Tớ cũng không biết ... Cậu ấy lén lén lúc lúc gì ấy ...

JungKook : Lâu chưa ?

V : Hồi sáng í ...

Jin : Thì ra là cậu ta ...

Cô bức bối xách cặp đi tìm anh , anh sẽ nằm viện cho coi , Jin mà giận lên là chỉ có đường chết .

V : Cậu ấy đi đâu thế ?

JungKook : Đi tìm Monie ... Haizz , cậu ấy phải nằm viện rồi !

V : À ...

Cô tìm NamJoon hết tiệm ăn , tạp hóa rồi đến tiệm game nhưng không thấy cậu đâu cả , rốt cuộc cái tên Kim NamJoon chết bầm ấy trốn ở đâu thế nhỉ ? , bộ cậu giấu xong hoa của cô rồi bỏ chạy luôn à !? , cô sực nhớ hôm qua NamJoon có đụng trúng YooGi mà không xin lỗi , YooGi hện anh ra đánh nhau tại công viên J-Hope (không biết cho nên lấy đại) thì phải ! , cô chạy đến công viên , anh sẽ chết với cô .

/ Công viên J-Hope /

1 nam sinh quần áo xộc xệch đứng đối diện với đám khoảng 5 người , ai nấy đều mặt mày bầm tím , hình như mới xô xát xảy ra 1 trận đánh nhau , không ai khác mà là NamJoon và YooGi với đám đàn em của anh .

NamJoon : Min YooGi ... Chúng ta gần hòa từ đây có được không ?

YooGi : Đang cầu xin tôi à ?

NamJoon : Tôi chẳng có lí do gì để cầu xin cậu cả !

YooGi : ... ! * cười lạnh lùng *

NamJoon : Tôi chỉ muốn không có thêm kẻ thù thôi !

YooGi : Như thế chẳng khác gì cậu cầu xin tôi cả !

Cả đám xông lên , nhưng lúc đó Jin đã tới .

Jin : Khoan đã ...

YooGi : Kim SeokJin ... Cô muốn cái gì ?

Jin : Tôi muốn tìm tên này tính sổ ... Cậu ta đã giẫm lên hoa của tôi ...

NamJoon : ... ! Là bông hoa mà Jin trồng sao ? (anh nghĩ)

YooGi : Tên NamJoon này gan thật ... Giẫm giẫm lên bông hoa của cô luôn à ?

Jin : Thế mấy cậu chờ ngày khác đánh được không ? Còn tôi thì không chờ nổi rồi ... (kéo áo NamJoon)

YooGi : Cô cho hắn nằm viện giúp tôi nhé ! (lạnh lùng bỏ đi)

Sau khi đám đó đi rồi , Jin quay lại nhìn NamJoon , kéo áo anh lên , cô nắm chặt bàn tay tạo thành nắm đấm , anh đã không biết ăn bao nhiêu cái đấm của cô , nhưng anh có lỗi trước , anh đứng im lặng nhìn cô , thà để cô đánh anh còn hơn phải nhập viện .

Jin : Nói ! Có phải anh giẫm lên bông mà tôi trồng không ?

NamJoon : Phải ! Thì sao ?

Cô nghe lời khiêu khích mà anh dành cho cô , cô như tức điên lên , mà đánh thẳng vô bụng anh , anh ôm bụng đau đớn .

Jin : Tôi còn nói chuyện tử tế với anh nhé ! (cô bảo to)

NamJoon : Cái bông hoa đó ... Tôi rất ghét nó , nên tống khứ cho nó lên trời luôn !

Jin : ... ! (nhìn anh)

Anh ngược lên đôi mắt cô đỏ ngầu giận dữ nhìn anh , cô đang khóc , đó là lần đầu tiên cô biết khóc !!! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện [Yoonmin] Đại Ca... Tôi Yêu Anh được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Đại Ca Thất Tình ?!!!

Anh nhìn cô , cô bây giờ đôi mắt đỏ hoe giận dữ , anh bây giờ mới cảm thấy hơi có lỗi , nhưng anh phải để yên cho cô đánh .

NamJoon : Đánh tôi đi ...

Jin : Kim NamJoon ... Có lẽ anh rất muốn nằm viện thì phải !

NamJoon : Cô đánh tôi đi !

Có lẽ điều ước nằm viện của anh thành hiện thực , cô đánh anh xong mặc anh nằm ở đó , cho anh biết thế nào cảm giác đau đớn khi ai đó giẫm lên vết thương của mình .

Jin : Tôi mong anh đừng giẫm lên vết thương của người khác ...

NamJoon : ... !

/ Về phía YooGi /

Anh thờ thần nghĩ đến việc hồi sáng , anh tự nhiên thấy hơi đỏ mặt , Jimin ! Cô ta sẽ xử mình cho coi , anh thầm nghĩ đến JungKook .

Tên đàn em : Hyung làm cái gì mà thờ thần thế ?

YooGi : Ồ ... Không có gì ...

Anh móc ra sợi dây chuyền ấy , hôm nay anh sẽ nói chuyện tình cảm của mình đối với Kookie , anh vội chạy đi trong sự thờ thần của đám đàn em mình .

/ Sân trường BigHit /

Jimin : ... ! (suy nghĩ)

JungKook : ... Sao thế Min ?

Jimin : Không có gì đâu !!!

Cô quay sang nói chuyện với Taehyung , lúc đó YooGi tới và bắt gặp 2 người họ nói chuyện thân thiết với nhau , nên anh tức giận kéo tay Kookie cô vội giựt tay lại .

Kookie : Yahh ! Anh đang làm gì thế ? (bức bối)

YooGi : JungKook ... Sao em lại nói chuyện vui vẻ với hắn ta ?

Kookie : Thì sao ? Anh ghen à ?

YooGi : Anh thật lòng yêu em ...

Kookie : Nhưng tôi không yêu anh ...

YooGi : Tại sao không cho anh 1 cơ hội ?

Kookie : Tôi có người yêu rồi ... Là Kim Taehyung !

Cả trường ồ lên 1 tiếng nhạc nhiên , Jimin và Taehyung tròn mắt nhìn cô , còn YooGi anh đã bị si nịch ư ? Anh đang tỏ tình với cô , sao cô lại không chấp nhận anh ? Lòng anh hơi đau ...

Kookie : Tôi và Tae Tae yêu nhau được 1 năm rồi ! Khi nào tôi học xong tôi sẽ cưới anh ấy ... ! (nắm tay Taehyung)

Cô bỏ đi trong sự im lặng của YooGi , anh gục mặt xuống , anh đang thất tình , có lẽ không nên đụng anh thì tốt hơn , anh là 1 thiếu gia nhà họ Min giàu có , bao nhiêu đứa con gái xếp hàng yêu anh , nhưng anh lại bị 1 cô gái bình thường mà từ chối tình cảm , anh xem đó là 1 nỗi nhục và là 1 nỗi đau trong trái tim anh , tim anh đã lạnh bây giờ còn lạnh hơn , mọi người bỏ đi trong sự khinh thường anh .

Jimin : Nè ! JungKook sao cậu không từ chối khéo anh ta ... Chắc anh ta mắc mặt lắm !

Kookie : Từ chối anh ta ... Là vì tớ không yêu anh ta ... Nếu đồng ý thì chỉ làm anh ta khổ hơn thôi !

Taehyung : ... !

Jin bước vào lớp , mọi người họ mới để ý cô ăn mặc xộc xệch , váy và áo thì bị rách , chẳng lẽ tìm người để chút con giận dữ sao !? .

JungKook + Jimin : Cậu sao thế ?

Jin : Tớ không sao ! (cô về chỗ ngồi)

Jimin : Rất cuộc là sao ?

Tae giải thích cho Jimin , cô chỉ thờ dài ? , nhìn Jin đang khóc nức nở , đây là lần đầu tiên cô khóc trước mặt của cả lớp .

Jimin : Rồi NamJoon cậu ấy sao rồi ?

Jin : Cậu ta muốn nằm viện mà ... Cho nên tớ giúp cậu ấy thành hiện thực ...

JungKook : Chuyện này bỏ qua đi nhé ... Tớ sẽ đền cho cậu cây bông hoa dễ thương hơn ...

Jin : Chuyện của ai người đó đền ... Cậu không cần quan tâm!!

3 người họ ra khỏi lớp , bảo nhau sẽ đi thăm NamJoon có nặng không , Jimin sẽ chăm sóc anh vì nhà NamJoon đã đi sanh Mĩ hết rồi , anh tưởng mình sẽ được làm chủ căn nhà của mình , nhưng ai ngờ anh lại là chủ của giường bệnh , tiếng chuông reng báo hiệu giờ học mà các học sinh cho là nỗi ám ảnh .

Cô giáo : Chào các em ...

Cả lớp : Chào cô ...

Cô giáo : Hôm nay lớp ta sẽ có thêm một bạn mới chuyển vào , mời em vào ...

Bước vào là 1 nam thân , mang gương mặt hơi dài nhưng lại làm cho nữ sinh mất máu , khi anh cười đường cong ở miệng nhếch lên , tạo nên một bức tranh hoàn hảo , anh lịch sự mà bước vào nhìn tất cả mọi người .

Hoseok : Chào mọi người ... Rất vui được gặp , mình là Jung Hoseok , mong mọi người giúp đỡ ! (anh cúi đầu)

Bọn con gái hú hét lên , không những anh đẹp trai lại còn nói chuyện rất khiêm tốn nữa .

Cô giáo : Bò tay luôn ... Thôi em ngồi ở cuối bàn , sau JungKook nhé ...

Cô vừa nói vừa chỉ vào cô gái đáng yêu , mái tóc ngắn nhìn cực kỳ dễ thương , làn da trắng , khuôn mặt thanh tú đang mỉm cười .

Hoseok : Vâng ! Em xin phép ...

Bọn nữ sinh : Sao kì vậy cô ?

Cô giáo : Im lặng !

Bọn nữ sinh cảm thấy ghen tỵ 1 phần còn phần kia thì hỏi tại sao lúc nào JungKook luôn ngồi gần với trai đẹp .

Hoseok : Chào cậu ... Mình là Hoseok ... Mong cậu giúp đỡ !

JungKook : À ... Vâng ! Mình là Joen JungKook !

Hoseok : ... !

Anh vui vẻ ngồi vào bàn cuối , phía trên là JungKook , Cô ngồi với Jin , Jimin thì ngồi mình ên , cô thở phào nói nhỏ .

Jimin : Hên quá ... Anh ta không ngồi với mình !

Cô giáo : Thôi các em... Chúng ta trả bài hôm trước nào !

Lớp hồi nãy thì nói chuyện um xùm , bây giờ khi học bài thì im biết bao , khi nghe đến hai từ trả bài thì ai nấy đều gục mặt xuống bàn .

Cô giáo : Ai nào ? Đừng đồ tôi kêu theo danh sách nhé ?

Trong cả ngàn con dân , chỉ có 2 , 3 cách tay giờ lên , cô giáo bực mình bảo .

Cô giáo : Jimin lên trả bài !

Khi nghe tên cô giật nảy người nhìn cô giáo , sao lại vậy ? Sao lại là cô , thật xui mà ! Sáng nay đi nhanh quá cho nên không học bài , chết tiệt , thế nào cũng ăn con 0 , rồi bị lên sổ đầu bài , không những thế lại còn bị phạt mời gia đình nữa ! (Đòi méo thể nào khá hơn) , cô cầm tập lên , xem vài chữ .

Cô giáo : Trả bài hết phần 1

Jimin : Thưa cô ...

Cô nhìn xuống JungKook , Taehyung , Jin nhưng mới đọc được vài câu thì cô giáo đã nhìn 3 người họ với cặp mắt sắt bén , vậy là họ im lặng thinh , chết cô rồi ! Phải làm sao đây ? Bỗng Hoseok nhắc cho cô , sao anh ta không bị bà cô nhìn chứ ? Nhưng thôi kệ đỡ hơn phải ăn con ngỗng , hên cho cô là cô được 8 điểm , rồi về chỗ , chắc chút sẽ cảm ơn cậu tao sau .

/ Giờ ra chơi /

Jimin đang làm bài toán thì bỗng có 1 người ngồi xuống đi diện , chắc là Kookie , cô vẫn không ngẩng đầu lên mà cầm đầu viết bài tiếp .

Jimin : Cậu đi ăn trước đi ... Mình phải làm bài rồi !

Hoseok : Nè ...

Nghe được giọng nói lạ , Jimin ngược lên nhìn , đó là Hoseok , cô gấp vở lại , không ngờ Jung Hoseok , anh ta lại làm quen trước với cô .

Jimin : C ... Có chuyện gì vậy ?

Hoseok : Xin lỗi ... Mình có thể hỏi cậu chuyện này không ? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện [Yoonmin] Đại Ca... Tôi Yêu Anh được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Đối Với Tôi ... Anh Rất Đặc Biệt .

Cô hồi hộp khi nghe anh hỏi cô vài điều , cô chưa bao giờ gặp anh cả , sao anh lại hỏi cô .

Hoseok : Cậu có biết ... Người tên Jiyoung không ?

Jimin : Là em gái tớ ...

Hoseok : Thật sao ?

Cô chả hiểu gì cả , sao anh lại biết tên em gái cô , rốt cuộc anh là ai ? Sao lại hỏi cô về em gái ? .

Jimin : Sao cậu lại hỏi vậy ?

Hoseok : Cậu không nhớ mình sao ?

Jimin : ...

Hoseok : Tớ là cậu con trai hồi nhỏ đã đuổi đám người bắt nạt các cậu í !

Cô nhớ lại , lúc em gái cô , Jiyoung đi chơi ở công viên đụng trúng một nhóm người , họ còn ăn hiếp nên Jimin vội chạy tới .

Jimin : Các cậu làm gì em ấy vậy ?

Tên đại ca : Con nhỏ này đụng trúng tôi nhưng nó không chịu xin lỗi ...

Jimin : Như vậy cậu lại ăn hiếp nó !

Jiyoung : Họ lấy búp bê của em ... !

Cô liền mình lấy lại búp bê , lúc đó cô cũng không sợ ai hết , nhưng khi trong cuộc đấu co lấy lại em búp bê , do cô là con gái nên không đủ sức kéo với hẳn nên bị hất xô cho té , hẳn định đánh cô nhưng lại bị 1 người khác ngăn lại .

Cậu bé : Đúng là 1 lũ đáng ghét , sao lại đi ăn hiếp người khác chứ ... Mà lại là con gái ...

Tên đàn em : Thì sao ?

Sau khi đánh nhau 1 trận quyết liệt cậu bé ấy thương tích đầy mình , nhưng cũng cho tụi nó 1 trận biết thế nào là lễ độ .

Jimin : Cậu có sao không ?

Cậu bé : Tớ không sao ... Chỉ là trầy xước nhẹ thôi ... Hahaha !

Cô khó hiểu khi thấy cậu bị đánh mà cười ha hả như không có chuyện gì xảy ra .

Jimin : Dù gì ... Cảm ơn cậu nhé !

Cậu bé : Không có gì ! Mà búp bê của cậu này ... (đưa cho Jiyoung)

Cô bé mừng rỡ khi nhận lại còn búp bê , đồng thời cũng hôn tặng cậu lại để cảm ơn (cái này gọi là tình yêu con nít này) , cậu quay sang chỗ khác đi mất .

Jiyoung : Oppa ~~~ anh tên gì thế ?

Cậu bé : Cứ gọi anh là Jung Hoseok ...

Jiyoung : Hoseok ... Em không thích gọi là Hoseok ... Em muốn gọi là J Hope cơ ~~~

Jimin : Nè ... Jiyoung ...

Hoseok : Thì ra em tên Jiyoung ... Còn chị em là Jimin !

Jiyoung : Vâng ...

Hoseok : Anh mong 3 ta sẽ là bạn tốt ...

Cô nhớ lại rồi mỉm cười nhìn anh , anh cảm thấy hơi vui khi cô nhớ lại .

Jimin : Thì ra là cậu , sao lâu lắm mới về Hàn thế ?

Hoseok : Tại nhà tớ có công việc nên ...

Jimin : Tớ hiểu rồi ...

Hoseok : Jiyoung ... Bây giờ thế nào ?

Jimin : Em ấy ... Về Mĩ rồi ...

Hoseok ngạc nhiên trước câu nói của cô , sao Jiyoung lại về Mĩ , anh đã dặn trước khi đi , anh sẽ về thăm Jiyoung mà ! , chẳng lẽ cô không tin anh ? , anh về Hàn cô lại bay sang Mĩ , thật là ông trời chia cách anh và cô mà ...

Jimin : ...

Hoseok : Chờng nào cô ấy về ...

Jimin : Khoảng 2 tuần nữa , nó bảo sẽ về Hàn nhanh nhất có thể , nữa thì cậu có thể gặp lại nó rồi !

Anh nghe được câu này , cũng vui lên hẳn , thật ra ông trời lại không cho anh đến nỗi cùng đường !

Hoseok : Vậy cảm ơn ... Tớ xin phép !

Jimin : Vâng ...

Cô quay trở lại với đồng bài tập , thật là ừ ơai .

/ Cuối cùng cũng xong /

Jimin bây giờ mới cảm thấy cái bụng hơi còn cào , nên quyết định chạy xuống căn tin ăn một ít bánh , nhưng cô vừa đi ngang mặt đứa đại ti của lớp kế bên thì cô ta có ý đặt ly nước đổ vào Jimin , khiến ai nấy đều nhìn cô chằm chằm .

Đại ti : Ái chà ... Xin lỗi nhé !

Con nhỏ đại ti đưa cái giọng chua chát kèm theo cái điệu bộ khinh người , Jimin nhìn quần áo mình ướt nhẹp , cô biết cô ta cố tình làm như vậy, cho nên cô chẳng nói lời nào mà lật đật chạy vào nhà vệ sinh .

Jimin : Haizzz !

Đại ti : Cô có sao không ?

Cùng lúc đó cô gái đại ti bước vào , có 2 , 3 đứa cùng nhóm với cô ta , mặt mày thì băng bó do hậu quả đánh nhau gây ra còn cô gái được xem là đại ti tên là YoonNa ...

Jimin : Mình không sao ...

Jimin lau hết chỗ bẩn bằng nước rồi bước đi , YoonNa vội kéo cô lại , nắm tóc cô giựt ngược lên, khiến cô đau đớn .

Jimin : Đ ... Đau quá ! Bỏ tớ ra ...

YoonNa : Mà mà còn lảng vảng nói chuyện với Hoseok là chết với tao ...

Jimin : Mình ... Không hiểu gì hết !

YoonNa : Có phải mày muốn thả thính Hoseok ... Đúng không ?

Jimin : Mình không có ...

YoonNa : Còn chối ... Xé áo nó cho tao !

Bọn chúng chạy đến , người thì nắm tóc Jimin , người thì đá vào bụng cô , người thì tán vào mặt cô , YoonNa thì quay clip khi cô bị đánh rồi bị xé áo , cô là hét lên trong nhà vệ sinh , nên mọi người kéo nhau xem , chỉ thấy Jimin nằm lăn lộn ở trong , Jin và JungKook kéo cô dậy .

JungKook : Cậu ... Có sao không ?

Jin : Rốt cuộc là ai đã đánh cậu ...

Jimin : * lắc đầu *

Họ nhìn cô , áo thì không thấy , chỉ còn lại áo bên trong , cô không nói thêm lời nào mà chỉ khóc nức lên thôi ! . Họ phải xin cho cô giáo cho cô về rồi kêu cô mặc áo khoác JungKook để về .

Jin : Chắc chắn là YoonNa ...

JungKook : Sao cậu biết ?

Jin : Vì tớ biết cô ta luôn chẳng ưa gì tụi mình , nhất là Jimin , cô ta luôn tìm đủ mọi cách để hại Min !

JungKook : Sao Min lại không nói là cô ta chứ ?

Jin : Chắc YoonNa đã nói gì với cậu ấy rồi ... Không cho cậu ấy nói ...

JungKook : Hay là cô ta quay cái clip mà Jimin bị xé áo , nếu Min nói với cậu thì cậu sẽ tìm cô ta trả thù , rồi cô ta sẽ đăng cái clip đó trên youtube hay twitter !

Kết luận của JungKook hoàn toàn chính xác , chẳng cần phải biết Jimin nói hay không , họ đã kết luận trong vài phút ! , Jin quyết sẽ làm cho YoonNa bẽ mặt .

JungKook : Ấy chết ... Ai sẽ chăm sóc cho NamJoon đây ? (cô nói nhỏ)

Jin : Hả ...

JungKook : Ồ không có gì !

Họ về lớp khi nghe tiếng chuông , JungKook thì phải ở nhà vì ba mẹ cô mất đi về Canada , còn Taehyung khi cô hỏi thì anh lác đầu bảo , anh phải làm bài tập do sắp đến thi Toán trên mạng rồi , anh phải quyết tâm cho lớp nở mặt nở mày , cô giáo đặc kì vọng vào cậu rất nhiều , nên cậu không bỏ được việc học , vậy thì ai sẽ chăm sóc NamJoon đây ? , Jimin thì không được vì cô ấy vẫn còn sốc do việc ấy .

JungKook : Jin !

Cô phải buộc lòng nói ra , không ai lo cho anh cả , Jin rất nghe lời cô nên việc thuyết phục là chuyện nhỏ , chỉ cần làm điều bộ đáng thương một chút ...

Jin : Sao ?

JungKook : Hôm nay cậu có rảnh không ?

Jin : Rảnh ! Nhưng mà chỉ vậy ?

JungKook : Cậu hứa với tớ nhé ... Cậu sẽ giúp tớ ...

Jin : Ồ ...

JungKook : Cậu đến bệnh viện chăm sóc NamJoon giùm mình nhé ...

Jin : ...

JungKook : Tớ xin cậu ... Nhà tớ đi vắng hết rồi , còn Taehyung thì phải lo học để thi Toán trên mạng mà ...

Jin : Không bao giờ ! Tớ không bao giờ giúp cậu việc này !

JungKook : Đi mà ~~~

Cô làm điệu bộ aegyo không giống ai của mình , lúc thì tròn mắt lúc thì chu mỏ , rồi bắn tym , rồi làm bông hoa , Jin chỉ nhin cười mà cũng không thể .

Jin : Được rồi ...

JungKook : Cảm ơn nhé !

Jin nói vậy thôi , chứ cô còn giận anh nhiều lắm , anh mà không biết ơn cô thì có mà nằm viện suốt năm , cô quay trở về nhà rồi nấu cho anh tô cháo , Jin nổi tiếng là nấu ăn ngon mà ! Nên cháo cô nấu là số 1 , cô thay bộ váy trắng tinh khiết của mình vì cô thích màu trắng .

/ Bệnh viện /

Jin : Y tá ! Bệnh nhân NamJoon ở phòng mấy vậy ? (nhỏ nhẹ bảo)

Y tá : Bệnh nhân này nằm ở phòng số 4 thưa cô ... (cô y tá cười nhỏ nhẹ)

Jin : Cảm ơn cô ...

Jin tìm ra phòng bệnh ở đó chỉ có anh nằm , anh đang ngủ cho nên cô khép nhẹ cửa , chỉ nhìn người con trai đó ngủ .

Jin : Mình nhớ chỉ đánh anh ta nhẹ tay thôi mà ... Sao lại vậy ?

Nhìn anh mí mắt bị bầm tím , bụng thì băng bó vết thương , trong anh rất tội nghiệp .

Jin : Haizz ... Sao JungKook lại kêu mình chăm sóc anh ta chứ ! Hắn có gia đình mà ...

Nhắc mới nhớ , những lần đi họp , gia đình anh chẳng ra gì cả ! Chuyện này là sao ? , suy nghĩ chắc tên khốn này không muốn cho ba mẹ biết vì sợ bị ăn đập .

/ 1 lúc lâu sau /

Anh tỉnh dậy nằm thấy người bên cạnh đang ngồi ngủ say xưa , khi ngủ Jin như 1 nữ thần vậy , kết hợp với bộ váy trắng nhìn không khác gì thiên thần .

NamJoon : Trời ... Đúng là ...

Anh nói vậy thôi , chứ mãi mê ngắm người con gái ấy được 1 lúc thì cô tỉnh ngủ , cô dụi mắt đưa đôi mắt tròn xoe 2 mí nhìn anh , anh cảm thấy cảm giác hơi la lã , tim đập loạn nhịp , mặt anh đỏ ửng .

Jin : Tỉnh rồi hả ? Ngủ gì như con lợn thế ?

Cái mặt đỏ ửng của NamJoon trở lại vị trí bình thường khó nghe giọng chua lè , lạnh lùng của Jin , theo thói quen anh ngồi dậy rồi ngêng mặt .

NamJoon : Cô đang tự nói cô hả ? Lúc tôi thức thì thấy cô ngủ say rồi ...

Jin : Im giùm ... Tôi có nấu cháo cho anh này !

Cô bước lại chỗ để khay đựng cháo , lấy muỗng rồi đưa cho anh , anh nhúm mày .

NamJoon : Cô bỏ thuốc độc vô cháo thì sao ... Tôi không ăn đâu !

Jin : Tôi chưa bỏ đâu ... Anh ăn đi !

NamJoon : ...

Anh đói nên cầm tô cháo ăn rất ngon lành , Jin cười rất tươi .

NamJoon : Nè ! Đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt đó chứ !

Jin : Sao ... Rồi sao ?

NamJoon : Cô đánh đá quá đi !

Jin : Xó ...

Anh ăn xong rồi như 1 con mèo mà chồm chần lại , ngồi đọc truyện , cô đem tô rồi chút về rửa , ngồi trên ghế sofa nhìn anh .

NamJoon : Đừng có nhìn tôi ... Bộ cô thích tôi lắm hả ?

Jin : ... Ai thèm !

NamJoon : Mà tôi nói thật nha ! Cô mặc bộ áo trắng giống con ma lắm đó !

Jin : Hà ?

Anh biết cô sợ ma nên định nhát cầm quyển truyện đưa lên , chỉ in hình cô gái mặc áo trắng xòa tóc , mắt thì chảy máu còn miệng thì bị xé rách ra , nhìn thật đáng sợ , cô che mắt lại .

Jin : Yahhh ! Ghê quá đi ...

NamJoon : Cô sợ sao ?

Jin : Tôi sợ lắm ... Huhu

Cô sợ đến thế , anh chỉ mà ôm bụng cười , anh nghĩ nên đặc biệt hiệu cho cô là : Đại tỉ sợ ma .

NamJoon : Muốn nghe chuyện không ?

Jin : Muốn ...

NamJoon : Đúng là con gái ... Sợ ma mà lại thích nghe chuyện ma !

- Hết phần 4 - Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện [Yoonmin] Đại Ca... Tôi Yêu Anh được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Trót Yêu ...

Jin ngồi gần NamJoon, chuẩn bị nghe câu chuyện ma mà anh sắp kể, cô hơi run, anh nhân cơ hội này ghi lại khoảnh khắc sợ hãi của cô

Jin : Anh kể nghe đi ... tôi hóng !

NamJoon : Được ... Cô có nghe về bí ẩn tại bệnh viện này không ?

Jin : Hà ? Ở bệnh viện này sao ... có ma hả ?

NamJoon : Không phải là có ma ... mà là có quỷ !

Khi anh nói ra thì vẻ mặt anh hơi đáng sợ làm cho cô tin ngay, cô đã hơi đổ mồ hôi, anh muốn cô không về nhà được luôn, vì cô phải đi bộ về nhà, nhà cô gần đây lắm, anh biết cô bị say xe mà nên không đi taxi ...

Jin : Quỷ ?

NamJoon : Đúng ... hiện tại con quỷ này vẫn lảng vảng xung quanh bệnh viện này ... nhiều người nói đã từng thấy nó và muốn tìm ra nó ... nên sau đó không còn thấy họ nữa ...

Jin : Kể tôi nghe nhanh lên !

NamJoon : Sợ không đó ?

Jin : Không ... (giọng cô run)

NamJoon : Được ... Cái này là lời kể của chú tôi ... cách đây khoảng 5 năm ... để xem nhớ lại coi !

Lúc đó cô của anh chuyển bụng sinh ở bệnh viện này, nhưng kì lạ thay bệnh viện này vắng tanh người, chẳng có ai đến khám bệnh cả ! Chú của anh cũng không quan tâm đến chuyện đó, chỉ chạy vào bệnh viện thật nhanh để muốn thấy mặt con trai mình, nên đụng phải 1 người.

Chú anh : Xin lỗi ... tôi xin lỗi ...

Chú anh đến đỡ người đó, đó là 1 cô gái xinh đẹp, cô mặc bộ váy màu đỏ thắm tôn lên làn da trắng của cô, cô gái ấy xoa tóc đến ngang vai, nhưng mắt cô rất long lanh nhìn chú, nhưng không nói lời nào.

Chú : Xin lỗi cô ...

Cô gái : (mỉm cười)

Nhưng cái nhìn của cô ta khiến chú anh sồn cả gai ốc, chú hơi sợ nhưng vội vã xin lỗi rồi chạy đi, khi chú anh chạy khoảng 1 chút thì ngoảnh lại không thấy người con gái đó đâu, chắc là cô đi rồi, mà lạ thật chạy đi 1 chút mà đi nhanh thế ? hành lang bệnh viện này trải dài lắm mà, mà cũng đâu có đường nào rẽ đâu chứ ? Chỉ toàn là phòng bệnh của bệnh nhân không lẽ cô thăm bệnh, mà thăm bệnh gì mà lại mặc bộ đồ đỏ thắm, thật tan thương ! chú tìm tất cả phòng bệnh nhưng khi đi được vài bước thì nghe có tiếng giày cao gót, lóc cóc lóc cóc, càng ngày càng to, hình như tiến lại phía phòng bệnh, chợt nhớ cô gái hồi nãy mang đôi giày màu hồng nhạt nhìn rất đẹp, dần dần tiếng của giày cao gót càng ngày càng to, khiến chú dừng lại nghe càng rõ hơn, chú hơi lo sợ, giờ này mà thăm bệnh nhân, đã gần 12h đêm rồi mà, còn chú thì khi làm xong công việc ở công ty nên chạy đi thăm vợ luôn.

Chú : Sao kì thế ? Rõ ràng là mình nghe có tiếng đi của giày cao gót mà ...

Chắc chú đã nghe lầm nên vội đi tìm phòng hồi sức, nghe y tá nói là phòng số 13, mà kể cũng lạ, khi cô ta nói thì chỉ gục mặt xuống thôi chứ không ngược lên dù chỉ 1 cái ...

Chú đi từ từ, đã thấy phòng bệnh số 13, nên vội mở cửa, nhưng khi bước vào không thấy ai cả, chỉ thấy đứa bé nằm ngủ rất ngon lành, chú thoáng ngạc nhiên khi không thấy vợ chú đâu.

Chú : Không lẽ ... em ấy đi nhà vệ sinh sao ? Nhưng mà nhà vệ sinh ở cuối dãy hành lang mà ...

Chú từ từ bước lại gần đứa bé, có 1 điều làm cho chú sồn cả gai ốc, đó là đứa bé giống hệt cô gái hồi nãy, nó mở mắt ra nhìn chăm chăm vào chú, nở một nụ cười ma quái.

Chú : S ... sao lại thế ? gương mặt này ... là ...

Bỗng cánh cửa mở toang ra, chú quay lại nhìn rồi mắt chú trợn lên kinh hãi, đó là người phụ nữ có chiếc miệng rộng bằng gang tait, miệng thì cười nhếch

lên thấy tất cả các chiếc răng bị ố vàng , 1 ít thì bị dính máu , nhưng có 1 điều kì lạ cô ta nắm cái gì đó ẩn khuất sau lớp kính cửa , vì hồi nãy cô ta mở 1 cánh cửa mà thôi , nên chủ không thấy cô ta nắm cái gì đó ! , 1 tay kia cầm cây kéo nhuộm máu .

Y tá : Nhìn xem ... ai đây ?

Cô y tá vừa tiến lại rồi đưa bàn tay nắm một thứ gì đó , không ai khác đó chính là vợ chú , vợ chú bị cô ta nắm tóc rồi còn bị cô ta cắt miệng đến gần gang tai .

Chú : Vợ tôi ...

Y tá : Là vợ anh ... sao anh lại cho cô ta đi lung tung thế ?

Nói rồi , cô ta quăng vợ chú xuống , vợ chú đã chết từ lúc bị gạch miệng nên mắt cứ trợn lên nhìn chú đăm đăm , chú hoảng hốt nhìn cô y tá , xem cô ta có lại gần mình không , nếu lại gần thì mình toi mạng , sao lại quái đản đến thế ? .

Đứa bé : Pa pa ...

Chú quay lại nhìn đứa bé , nó chỉ mới sinh mà sao lại nói chuyện được , mà cái giọng nó rất giống giọng 1 cô gái , đứa bé nắm tay chú rồi cười .

Chú : Buông ta ra ... đồ quái đản !

Y tá : ... !

Đứa bé khóc thét lên , khiến cho cô y tá nhìn chú rồi xông đến chú , chú hoảng sợ đập cửa rồi chạy đi , nhưng đi được nửa bước thì chú thấy 1 người mặc bộ đồ màu đỏ , cũng là cô gái đó , khi chú ngừng lại đứng xem thì thấy cô ta cầm con dao lên rồi kết liễu đời mình như một câu chuyện ngôn tình mà đâm chết kinh dị , chú nhìn về sau không thấy ai .

Chú : Ra khỏi đây càng nhanh càng tốt ...

Từ đó , bệnh viện này đóng cửa một thời gian dài , nhưng còn xác chết thì vẫn ở bệnh viện này , chú anh cũng làm đám tang cho vợ rồi vài năm sau chú bị bệnh mà chết , không ai biết câu chuyện này , chú không kể cho ai biết ngoài NamJoon ! . Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện [Yoonmin] Đại Ca... Tôi Yêu Anh được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Yêu ... Tôi Biết Yêu Rồi !

Anh kết thúc câu chuyện bằng cái ánh nhìn đem tới cho cô biết bao nhiêu sợ hãi , anh là tên cảm thú , cô suy nghĩ thế .

Jin : Ghê quá ... Mà sao bệnh viện này mở cửa thế ?

NamJoon : Tôi không biết ! Là hội trưởng bệnh viện mở mà đâu phải tôi !

Jin : Vậy còn cái xác ?

NamJoon : Nó biến mất rồi ... Ai cũng thấy cô ta khi đó nhưng họ đều bị mất tích !!!

Jin : ...

Anh như lừa được cô , nói thẳng thì chả có bóng ma của ai cả chứ đừng nói đến quỷ ! , anh chỉ muốn nhát cô thôi , lúc này cô run sợ nhìn ra phía cửa sổ ! Liên tưởng con quỷ mang chiếc miệng bị gạch đến gần gang tai rồi cầm kéo > tiến vào phòng ! .

NamJoon : Sợ à ?

Jin : Ai sợ ...

NamJoon : 10h rồi ... Cô về đi chứ ! Cô còn ngủ nữa mà !

Anh nói vậy thôi chứ xem cô sẽ phản ứng ra sao .

Jin : Tôi ...

NamJoon : Sợ thì cứ bảo sợ !

Jin : ... Tôi ...

NamJoon : Ở đây có nhiều pan hồn lẩn , nhớ lúc về cẩn thận nhé !

Jin : Tôi không muốn về ...

NamJoon : Sao lại thế ?

Anh tỏ vẻ ngại thò vô tội nhìn cô khó hiểu , bây giờ cô đổ mồ hôi rất nhiều , mùa đông mà mồ hôi như đang ngồi trên đồng lửa vậy .

Jin : Tại hồi nãy anh kể cho tôi nghe câu chuyện đó ! Tôi không muốn về , tôi muốn nghe tiếp thêm một câu chuyện nữa ! Tôi sẽ ở đây để chăm sóc anh !

NamJoon : ...

Cô đang sợ ? Anh nghĩ là cô cố tỏ vẻ ra để cho anh không biết , thật ra khi kể 1 câu chuyện thì cô sẽ chỉ khóc thét lên ! , cô sợ lắm ! , nhà thì ở gần nhưng không có đèn ! , cô ngủ ở đây cùng với anh cho đỡ sợ .

NamJoon : Bộ thêm hơi tôi à ?

Jin : Mất ới ...

Cô nói xong đứng lên rồi thấy có 1 cái giường kế giường ngủ anh , nên cô leo lên nằm .

Jin : Nếu có gì nhớ hú tôi tiếng ... Tôi ngủ đây !

NamJoon : Bỏ tay ...

/ Sáng hôm sau /

Anh thức dậy thấy người con gái kia đang ngủ say nên vội đắp cho cô cái chăn của anh .

NamJoon : Chắc đêm qua lạnh lắm ...

Jin : Đồ đáng ghét ... Dậy rồi sao ?

NamJoon : Đồ đáng ghét ?

Jin : Tôi kêu cậu là vậy ... Hôm nay khỏe chưa hay là tôi xin nghỉ cho cậu !

NamJoon : Bụng tôi còn hơi đau ... Mà tại cô hết đó !

Hồi nãy anh vừa đắp chăn vừa nói giọng nhẹ nhàng mà , sao giờ lại chua lè như thế? .

Jin : Xớ ! Là anh muốn mà ...

Cô nói xong vội xách cái đồ đựng cháo về , cô phải đến trường , hôm qua cũng chả ngủ được gì cả , do anh nhất cô nên mới vào trường đã ngáp 2,3 tiếng khiến thỏ con hỏi .

JungKook : Hôm qua không ngủ à ?

Jin : Hôm qua ... Tôi chả ngủ được !

JungKook : Sao lại thế ?

Jin : Tại ...

Nói tới đây cô ấp úng rồi hơi hồng má , không nên cho Kookie biết mình sợ ma , phải tỏ ra lạnh lùng , hung dữ ở trước mặt Kookie , vì em ấy luôn thần tượng mình .

JungKook : Vì sao ?

Jin : Tại hôm qua uống cafe nên

JungKook : Tớ hiểu rồi !

Jin : Hôm nay tên khó ưa đó xin nghỉ học vì bụng còn đau ...

Nghe đến đây Kookie biết là Jin ám chỉ ai , cô chỉ gật đầu rồi sau đó nhìn Jin đang cặm cụi viết bài nên chỉ lắc đầu , 2 người giống như oan gia vậy , gặp là lại cãi nhau , nhưng khi oan gia thì lại có câu Ghét của nào trời trao của ấy .

Jimin : Hello ...

Jin + JungKook : Chào ...

Biết ngay là họ không vui nên cô đã mua 4 vé xem phim .

Jimin : Có chuyện này vui lắm !

Jin : Chuyện gì ?

JungKook : Kể nhanh đi ...

Jimin : Tổ mới vừa có vé xem phim ... Nên rủ mọi người đi chơi ! Có cả V nữa ...

Jin : Không ... Tổ phải đi chăm sóc NamJoon !

Jimin : Vậy sao ? (tỏ ra vẻ tiếc nuối)

Jin : Con nhỏ này ... Còn JungKook nữa mà ...

JungKook : Tổ mất qua nhà V để học thêm rồi ...

Jimin nghe được cái này , cô rất buồn bã và tỏ ra vẻ bức mình .

Jimin : Vậy sao ?

Jin : Xin lỗi nhé !

JungKook : Cho tớ xin lỗi ... Tổ hứa sẽ đi với cậu lần sau ...

Jimin : Thôi khỏi ... Mình hết hứng coi rồi !

Cô chạy vọt ra ngoài trong sự lo lắng của Jin , Kookie , nhưng hứa sẽ làm hòa với cô nhanh thôi ! . Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện [Yoonmin] Đại Ca... Tôi Yêu Anh được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Quán Bar ...

/ Nhà Mìn YoonGi /

Mìn YoonGi sau khi bị JungKook từ chối nên tự nhốt mình trong phòng , anh đau lòng lắm , đây là lần đầu tiên anh cảm thấy mình quá yếu đuối vì 1 đứa con gái chẳng ? , chuông điện thoại bỗng reo lên .

YoonGi : Có chuyện gì ?

Bên kia đầu dây : Mày sao thế ? Sao lại buồn bã vì 1 đứa con gái thế ? Hôm nay đi bar nhé ...

YoonGi : Tao không muốn đi ...

Nhưng anh chợt nghĩ , đây là cách để giải quyết chuyện buồn của anh .

YoonGi : Ờ ... gặp nhau đi , hôm nay tao muốn đi bar ...

Bên kia đầu dây : Ừ ... đợi tao qua rước mày ... * tút tút *

YoonGi chuẩn bị thay đồ , anh chọn 1 đồ đơn giản với chiếc quần green nhạt và chiếc áo sơ mi trắng rộng , làm tôn nên làn da trắng nổi bật của mình , anh như một bức tranh hoàn hảo , anh cầm cái điện thoại rồi xuống nhà , anh chỉ thấy 1 người đàn ông lịch lãm ngồi uống trà rồi đọc báo đó là cha YoonGi , anh lạnh lùng rồi định bước ra cửa nhưng cha anh bảo .

Cha : Con đi đâu thế ?

YoonGi : Tôi đi đâu ông không cần quan tâm ...

Cha : Sao lúc nào con cũng nói với ta như thế ?

YoonGi : Chứ tôi phải khai báo cho ông biết à ?

Cha : * thờ dài *

Anh bước đi không nói lời nào , lúc trước anh không nói chuyện với cha mình như thế , anh rất ngoan ngoãn nghe lời ông , nhưng mẹ anh lại mất rồi cha anh tái hôn với người đàn bà khác , bà là mẹ kế của anh , anh rất ghét bà nên anh ghét luôn cả cha mình , dù ông không một lời mắng chửi anh hay đánh anh cả , nhưng cái làm cho anh căm thù chính ba mình đó là khi mẹ mất ông chưa bao giờ quan tâm anh dù chỉ một lần , lúc nào cũng công việc rồi lại đến công tác xa , bỏ anh ở nhà 1 mình .

/ 15p sau /

1 chiếc xe BMW chạy ra sau con đường tắt rồi quẹo vào trước cổng của ngôi biệt thự Min , lúc đó YoonGi bước ra .

YoonGi : Sao giờ này mới tới ...

Hấn : Thì kẹt xe chứ sao ... lên nhanh đi .

Anh leo lên xe , ngồi xuống rồi bàn về chuyện khác .

Hấn : Mà sao mày không đi học ?

YoonGi : Tao không muốn đi ...

Hấn : Gặp Kook chứ gì .

1 tia mắt đưa đến hấn , hấn quay sang tập trung lái xe , còn hơn là gặp bão , YoonGi quay sang chỗ khác .

/ Quán bar /

Min YoonGi và hấn bước vào , chọn một cái bàn vip ngồi xuống , ai cũng nhìn anh , biết anh là con trai của tập đoàn Suga nên ai cũng muốn được làm bạn gái của anh nhiều cô gái đã chủ động làm quen nhưng đều bị anh hất ra .

Hấn : Cho tôi 2 chai whiskey ...

Quản lí : Vâng ...

1 cô gái ăn mặc cực quyến rũ với cái bộ váy ôm khoét ở trước ngực , nói rõ là thân hình cô rất là đẹp , cô từ từ bước lại gần rồi ngồi xuống gần YoonGi .

Cô gái : Chào anh ...

YoonGi : ...

Cô gái : Em tên là Lisa ... chúng ta có thể làm quen với không ?

YoonGi : Không ! Tôi muốn ngồi uống rượu , xin cô đi ra ...

Hấn : Nè , cô gái này xinh lắm đó ... sao mày không thử làm quen ... nếu anh đồng ý , em sẽ cho anh 1 đêm * vui vẻ * .

YoonGi : Nếu thích thì mày làm quen đi ...

Cô gái tức giận bỏ đi , YoonGi thì vẫn cầm ly rượu tu hết một ngụm , hấn nhìn anh rồi nhủ mày .

Hấn : Nè ... sao mày lại thế ?

YoonGi : Thế là thế nào ?

Hấn : Con nhỏ đó cũng xinh mà ...

YoonGi : Tao không có hứng với loại con gái hư như nó ... cô ta chỉ muốn tiền thôi ...

Hần : À ...

Họ uống đến say rồi mới chịu về , hẳn có việc nên đi trước , bỏ YoonGi nằm ở đó , còn YoonGi thì điện cho quản gia nhưng lại nhầm điện cho Jimin (T/G : Oimeoi)

Jimin : Sao lại điện cho tôi ...

YoonGi : Nè ... quản gia ! lại quán bar Rose đưa tôi về ...

Nói xong anh cúp máy , Jimin chưa nói gì thêm thì thần thờ nhìn cái điện thoại , cô nghĩ sao anh ta lại điện cho mình ? , anh bảo là đừng có làm phiền còn gì ? , cô bực bội mặc chiếc áo khoác rồi chạy đến quán bar .

Lisa , cô ta nhìn thấy YoonGi nằm ngủ ở đó nên có ý định Min YoonGi , sao anh lại đẹp đến thế ? Lần này là cho anh biết thế nào là đau thương , anh sẽ là của tôi , cô kêu quản lí .

Lisa : Đưa anh ta về phòng đi ... anh ta bảo là muốn vui về !

Jimin : Khoan đã ...

Lisa : Cô là ai ?

Jimin : Tôi đến đây để đưa YoonGi về ... cô tính mang anh đi đâu thế ?

Lisa : Anh ấy bảo là muốn vui về nên tôi đưa anh ấy vào phòng , mà cô là cái gì của anh ấy .

Jimin : Tôi ...

Lisa : Không là gì à ?

Jimin : Tôi là vợ của anh ấy .

Cô nhỏ nhưng làm cho cả quán nghe thấy , còn Lisa thì tròn mắt nhìn cô , tại sao cô lại nói vậy ? Đơn giản cô chỉ muốn cứu anh ra khỏi cái tình huống này thôi , nhà cô cách quán bar không xa nên đưa anh về cũng không mệt .

/ Nhà cô /

Cô mở cửa rồi đưa anh vào nhà , ba mẹ cô ở Mỹ nên không về được , tháng sau mới về hên cho cô nếu ba mẹ đã ở bên nước ngoài sinh sống , chứ ở đây cô sẽ bị cái tội là dẫn con trai lạ mặt về nhà rồi mà lại say mềm nữa , không bị mẹ mắng thì cũng cho cô vài cây :) , cô nghĩ đến cảnh đó thì không khỏi rùng mình , quay sang nhìn tên YoonGi , lúc này hẳn có lẽ đã tỉnh rồi .

YoonGi : Nè ... JungKook

Jimin : Tỉnh rồi sao ? JungKook ... anh nhìn sao mà ra tôi thành Kookie thế ?

YoonGi : Em là JungKook mà ...

Anh nói xong vội vã đứng dậy nắm tay cô , đưa cô vào nụ hôn mùi rượu nồng mà anh tạo ra , cô đắm vào lưng anh vài cái , anh vẫn không chịu buông cô ra , anh ôm cô chặt lắm , như muốn không cho cô đi vậy , sau khi nhận ra người cô như không còn chút sức lực anh mới buông cô ra , anh vẫn còn chưa tỉnh rượu tự nhận Jimin là JungKook , thật quá nực cười ...

YoonGi : JungKook ... tại sao lại không cho anh 1 cơ hội ? Anh không xấu xa như em nghĩ đâu ...

Jimin : ... Anh bị điên hả ? Xin nhắc lại tôi là Jimin , là PARK JIMIN !!!

3 câu cuối cô nhấn mạnh từng chữ cho anh nhận ra , nhưng anh lại nhủ mảy nhìn cô , tỏ vẻ không tin , thật là mệt mà ! , sao số mệnh cô lại như thế ? , phải làm gì để anh tỉnh đây ? , anh nắm tay cô thật chặt , do đau quá nên cô cố dẩy dụa , đẩy anh té dưới đất , anh như không còn chút sức lực nằm ở đó bất động , cô bây giờ mới lo lắng cho anh , đỡ anh dậy chỉ thấy anh nhắm tịt mắt lại không 1 câu nói nào , cô lấy điện thoại gọi xe cấp cứu đến .

- Hết chương 7 - Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện [Yoonmin] Đại Ca... Tôi Yêu Anh được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Nhập Viện

/ Bệnh viện /

Lần này cô đối mặt với cái được gọi là * cấp cứu *, cô hơi lo sợ cho anh , không biết anh như thế nào rồi , anh có sao không ? , mà khoan đã ... cô đang lo cho anh sao ? Sao tim cô run rẩy thế này , có phải là cảm xúc mà cô chưa bao giờ có ? .

Min : Không biết anh ta thế nào rồi ?

30phút sau , cô ngồi chờ ở ghế , bác sĩ ra ngoài .

Min : Bác sĩ ... anh ấy sao rồi ...

Bác sĩ : Cô yên tâm , anh ấy chỉ bị ngất vì say thôi , bây giờ anh sẽ được đến phòng hồi sức , cô có thể vào thăm rồi .

Min : Cảm ơn bác sĩ ...

/ Nhà JungKook /

JungKook đang mơ một giấc mơ , giống như chuyện xảy ra của Jimin và YoonGi , cũng nhập viện nhưng cái kết lại khác , cô thấy anh vẫn yêu cô mà từ chối tình yêu của Jimin , vì cô biết Jimin thích ai mà , người đó tên là Min YoonGi , tuy Jimin thích anh ta nhưng không dám nói chỉ vì sợ anh sẽ từ chối cô , còn JungKook thì vẫn chưa có người thích .

Chuông điện thoại bỗng reo lên , phá vỡ giấc mơ kì lạ ấy , cô nhủ mày ngồi dậy nhắc cái điện thoại lên và nhìn xem ai gọi mình giờ này không ai là Jimin .

Kookie : Jimin có chuyện gì thế ?

Minie : JungKook à ... tớ đang ở trong bệnh viện này ...

Kookie : Gì ? Sao thế ? Cậu bị sao thế ... sao lại ở trong bệnh viện ?

Minie : Chuyện dài lắm ... cậu có thể vào trong bệnh viện được không ? ...

Kookie : Được ... chờ tớ 20 phút nhé ...

Cô dụi mắt rồi bước xuống giường , thay bộ đồ ngủ ra , diện vào đó là bộ quần jeans xanh lục nhạt với chiếc áo sơ mi đen tôn lên làn da trắng của cô , cô vội vã chạy xuống nhà , hên là hôm nay bố mẹ đi tiệc nên mai mới về , nếu không là cô không đi được , khóa cổng cô vội vã chạy đến bệnh viện .

/ Bệnh viện /

Người con trai nằm trên phòng bệnh ấy , còn người con gái thì nhìn anh , nước mắt không khỏi tuôn trào , cô đang khóc vì anh sao ? Sao lại thế ? Cô đã cố ngăn không cho nước mắt rơi ra nhưng không thể , nó cứ tuôn trào ... khiến mắt cô sưng lên , ai nhìn thấy cảnh này không khỏi nghĩ cô đã yêu anh nhiều lắm .

Minie : Là lỗi của mình ... mình không nên đẩy anh ta ...

JungKook chạy vào trong bệnh viện , chạy tìm kiếm khắp nơi , cuối cùng cuối dãy hành lang ấy có 1 người ngồi đó , gục mặt xuống đó là một người con trai , cô chạy lại hỏi xem sao , hỏi anh có biết người nào mới nhập viện không .

Kookie : Anh gì ơi ... cho tôi hỏi cái này ... anh có thấy ...

Người con trai : Cô muốn hỏi , người mới nhập viện phải không ? Ở trên tầng 2 , phía cuối hành lang sẽ thấy giường bệnh số 12 .

Anh ngất lịm cô , cô chưa kịp há miệng tròn mắt thì anh ta đứng dậy , cô chưa biết anh ngồi đây làm gì nhưng nhìn anh rất đẹp trai , khuôn mặt anh trắng như đường vậy , cô chưa kịp hỏi thêm anh đã bước đi .

Kookie : Anh à ... anh tên là gì thế ?

Người con trai : Từ từ cô sẽ biết tôi là ai thôi ...

Anh quay lại đưa cái nụ cười chết hết bao nhiêu đứa con gái khi thấy nó , cô quay sang chỗ khác tránh ánh mắt của anh , anh chỉ cười nhẹ rồi bước đi .

Kookie : Anh ta là ai thế ? Sao lại ngồi đây vào giờ này ? Tên anh ta là gì sao anh ta lại bảo là từ từ rồi biết , không lẽ mình có cơ hội nhìn thấy anh ta

nữa chẳng ? , mà sao anh ta biết mình hỏi cái gì ? Anh ta là ai ...

Cô vừa đi vừa đặt ra nhiều câu hỏi mà bản thân cô cũng chả biết trả lời ra sao , cứ thế cô đi đến cửa phòng lúc nào cũng chả biết , mở cửa ra chỉ thấy Jinin ngồi đó mà khóc nức lên , cô chạy lại lo lắng nhìn Jinin , mắt cô đã sưng lên sau khi được 1 trận khóc vì tên Min YoonGi .

Kookie : Jinin ... sao cậu lại khóc ?

Minie : Kook à ...

Cô ôm lấy Jungkook rồi òa khóc , Jungkook chỉ biết xoa đầu Jinin thôi , thấy cô khóc Jungkook đau lòng lắm nhưng chả an ủi được gì cả , im lặng sẽ tốt hơn , đó là cách mà JungKook an ủi một người nào đó , nói ra chỉ làm cho người ta đau lòng thêm thôi , nhìn YoonGi nằm trên giường JungKook chỉ biết buồn bã nhìn anh , do anh mà Jinin ra như thế này .

Kookie : Thôi nín đi ... mà tên YoonGi bị gì thế ?

Jinin nhìn anh rồi một chút mới kể toàn bộ câu chuyện cho JungKook nghe , trừ cái nộ hôn là cô không nói vì đó là nộ hôn đầu của cô , không biết tên YoonGi có nhớ lại cái nộ hôn mà hấn dành cho JungKook mà lại hôn cô chẳng ? , nếu hấn nhớ thì hấn cũng chả làm gì đâu , vì hấn cho rằng đó là chuyện quá đỗi là bình thường , là rượu hôn chứ đâu phải hấn hôn đâu , mà cô cũng chả là gì của hấn nên nộ hôn đầu bị cướp thì đành chịu thôi .

Kookie : Vậy là chuyện này hơi căng à ... mà cậu kêu tớ ra đây làm gì ?

Minie : Tớ muốn hỏi cậu về vụ tiền ...

Kookie : Tiền ?

Minie : Đúng ... mình đang giận mẹ nên không xin tiền 2 tháng nay rồi ... nên tớ giờ đã hết tiền rồi ...

Kookie : Thì ra là vậy ... cậu thử gọi cho mẹ xem sao .

Minie : Không được đâu ... mẹ nói sẽ không cho một đồng , lúc đó tớ giận mẹ quá nên đã bảo là sẽ tự xoay xở , 2 tháng nay tớ đi làm thêm ở các cửa hàng nên chỉ đủ ăn thôi ...

Kookie : Ừm ... cậu muốn tớ giúp phải không ?

Minie : Giúp tớ lần này nhé ...

Kookie : Được ... tớ sẽ đóng tiền viện cho .

Minie : Cảm ơn cậu .

- hết chương 8 -

Bạn đang đọc truyện [Yoonmin] Đại Ca... Tôi Yêu Anh được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Thiện Cảm

Sáng hôm sau , ánh mặt trời chiếu vào mặt anh , anh dần tỉnh lại , ngồi dậy nhìn xung quanh , đây là đâu ? Sao tôi lại ở đây ? Câu hỏi chợt tắt khi anh nhìn người con gái đang say sưa ngủ , 1 mớ tóc được đặt lên mặt cô , cô vẫn ngủ ngon lành , nhưng có 1 điều là cô đang nắm chặt tay anh , anh nhẹ nhàng vội bỏ tay cô ra , anh lạnh lùng đến thế , nhưng khi nắm tay cô thì lại có 1 cảm giác rất lạ , vội gạt tay cô ra , lúc đó cô tỉnh lại dụi mắt nhìn anh .

Minie : Anh tỉnh rồi hả ?

YoonGie : Sao tôi lại ở đây ?

Minie : Hôm qua anh gọi điện cho tôi mà , kêu tôi đưa anh về nhà ... không ngờ về đến nhà anh lại bị ngất xỉu do rượu nên tôi mới đưa anh vào viện ... anh thấy đỡ chưa ? .

Anh nhớ lại đêm hôm qua , sao khó nhớ quá , anh đã làm gì đêm hôm qua , cô nhìn anh , không biết anh có nhớ hôm qua đã hôn cô , chết tiệt đêm qua anh đã cướp mất nộ hôn đầu của anh và đó là lí do anh đã nhập viện đây =====),

YoonGie : Tôi tính gọi cho quản gia nhưng lại nhầm gọi cho cô , làm phiền cô rồi .

Câu nói anh hồ hững , không 1 lời cảm ơn dành cho cô , cô vô vọng nhìn anh , cô đang mong chờ anh điều gì ? , thật khó chịu , cô cảm thấy không vui .

Minie : Hôm qua ... anh có nhớ gì không ?

Yoonie : Hôm qua ? Tôi chả nhớ được gì cả ...

Minie : À ... như vậy cũng tốt .

Yoonie : Tốt ?

Anh nhú mày nhìn cô , cô chỉ cười nhẹ nhàng rồi tránh ánh mắt đó nhìn anh , thà để anh quên sẽ tốt hơn , cô nhớ đến chắc gia đình lo cho anh lắm .

Minie : Hay là tôi gọi cho người nhà anh nhá ... chắc họ lo cho anh lắm .

Yoonie : Không cần đâu , tôi không muốn về nhà .

Minie : Tại sao ?

Yoonie : Họ không lo cho tôi đâu , họ còn muốn tôi đi nữa kia ...

Cô khó hiểu nhìn anh , cô nghe tin anh có gia đình hạnh phúc lắm kia mà , anh được sủng ái đến nỗi muốn gì có đó , mẹ kế anh rất hiền lành lại yêu thương anh nữa , anh có gia đình làm cho ai cũng phải ghen tỵ , mà giờ có lẽ cô đã nhầm , tin này không có thiệt chẳng ? .

Yoonie : Vậy xin cô đừng gọi cho họ nhé .

Minie : Vâng ... tôi hiểu rồi .

Yoonie : Cảm ơn cô ...

Cô nhớ đến hôm nay phải đi học nên đứng dậy .

Minie : Hôm nay chắc lớp anh cũng có học nên anh có muốn xin nghỉ không ? Tôi sẽ xin cho anh .

Yoonie : Không ... tôi muốn đi học ...

Cô hơi ngạc nhiên , sao giờ anh lại siêng học đột xuất thế ? , trước đây anh ưa trốn tiết luôn bị mời phụ huynh để trao đổi , nhưng anh lại không sợ cứ thế mà tái phạm hoài .

Minie : Nhưng anh khỏe chưa ...

Yoonie : Tôi khỏe rồi ...

Minie : Ừm , nếu anh muốn thì tôi đưa anh đi học ... nhưng mà , anh có đồ đâu mà thay ?

Yoonie : Tôi sẽ về nhà ...

Anh nói xong , đứng lên anh , kéo cô đi mất .

/ Biệt thự Min YoonGi /

Ngôi biệt thự hiện lên trước mắt cô , nó to kinh khủng , cô không dám bước vào .

YoonGi : Cô vào đi ...

Minie : Thôi ... anh vào đi , tôi chờ ở đây cũng được .

YoonGi : Vậy cô vào xe hơi đi , chút tôi chờ cô đi học cùng luôn .

Minie : Ừm...

Cô bước đến chiếc BMW đen của anh , nó bóng loáng , ngồi vào xe , cô không bao giờ mà có thể ngồi lên chiếc xe hơi mắc tiền đến thế , chọt chọt bậy bạ , tiếng xe kêu lên , làm cô lo sợ , chẳng lẽ hư rồi ? . Cô ngại thò thật , hên cô là nó chỉ kêu 1 tiếng rồi nín luôn .

Minie : Phù ... may quá ... mình sẽ không chọt bậy nữa .

/ 5 phút sau /

Cô nhìn phía sau thành ghế , có 1 chiếc hộp rất đẹp , trên hộp là 1 dòng chữ để là nhật ký , chắc là nhật ký của anh , sao lại để ở đây ? tính tò mò nên cô

đã cầm lên xem thử , nhưng khi cô vừa đụng đến lúc đó anh lại mở cửa xe , cô lúng túng giật tay lại , nhìn chỗ khác .

Minie : Xin lỗi ... tôi ... tôi .

YoonGie : Không sao ...

Minie : Nhật ký của anh là tôi không có quyền , do tính tò mò ... xin lỗi anh thành thật ...

Yoonie : Tôi bảo là được rồi mà ... ta đi nhanh thôi , chứ không là trễ mất .

Anh nhún ga với tốc độ nhanh , khiến cô hét lên , anh nhúu mày nhìn cô lắc nhẹ , sao lại sợ đến thế ? Đúng là con gái mà , không mấy phút đã đến trường , bước ra xe , chân cô còn run không đứng nổi ,

anh bước ra xe , ai cũng nhìn cô , chắc là họ lại tưởng cô đang hẹn hò với anh , ai cũng đưa cặp mắt khinh thường nhìn cô .

Minie : Sao ai cũng nhìn tôi thế ?

YoonGie : Thì cậu đi chung với tôi mà , họ nghĩ chúng ta đi đang hẹn hò đó .

Hẹn hò ? Anh đang nói giỡn hay chơi vậy , cô đang rất sùng sốt đây , sùng sốt vì họ sẽ nghĩ cô thấy anh bị Kookie từ chối nên cô tìm cách đeo bám anh ư ? , họ rất là gian xảo , chuyện gì cũng nghĩ ra được , cô sợ họ sẽ nói cho cả trường biết lúc đó đến tai bố mẹ thì chết mất .

Minie : Nè , nói họ là anh với tôi chỉ là bạn thôi , tôi đâu có hẹn hò với anh đâu ...

YoonGie : Nhưng tại sao tôi lại phải nói như vậy ? Họ muốn nghĩ gì thì nghĩ ...

Minie : ...

Cô thở dài nưộm nưộm , anh đang muốn giết cô đây mà , trước đó cô rất sợ tai tiếng ở trường , điều đó làm cô rất mệt mỏi và sợ hãi , mệt mỏi lúc nào cũng nghe những lời sấm soi độc địa , sợ hãi vì bạn bè cô sẽ không chơi với cô nữa , đúng ! Cô rất cần tình bạn , còn anh ? , anh không chơi với ai cả , anh chỉ biết im lặng rồi ngủ trên bàn trong giờ ra chơi , anh quen rồi cũng cảm thấy rất bình thường .

Minie : Nhưng mà ...

YoonGie : Thôi vào lớp đi ... tôi phải vào lớp nữa .

Anh nhúu mày bước đi , không để ý gì đến cô , cô thầm chửi anh Cái tên đáng ghét ... khó ưa Min YoonGi .

- Hết chương 9 -

Bạn đang đọc truyện [Yoonmin] Đại Ca... Tôi Yêu Anh được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Khó Ủa Cùng Bàn

Jimin bước vào lớp , thấy tất cả đều có mặt , có cả NamJoon , anh xuất viện rồi cô cũng mừng cho anh , nhưng ai cũng tỏ vẻ trầm trọng , JungKook chạy lại gần nắm lấy vai cô lắc nhẹ .

Kookie : Jimin a , sao cậu lại đi với tên đó ? .

Minie : Thì hần cho mình quá gian mà .

Tae : Hần không tốt như cậu nghĩ đâu ...

Jinie : Đúng đó ... hần chỉ muốn lợi dụng cậu thôi , để tiếp cận JungKook ...

Minie : Tớ chỉ quá gian thôi mà , nghĩ sao tớ bị hần lừa thế ? các cậu quá non rồi .

Joonie : Thì ra cậu cáo già hơn bọn tớ nghĩ .

Minie : Hahaha ...

Jimin vui vẻ đi cất cặp , sau đó đi trực lớp , nhưng khi bước đến khu vực trực thường xuyên thì nghe được tin tên khó ưa sẽ chuyển vào lớp này , cô

nghe như sét đánh ngang tai , vội vã chạy báo cho mọi người nghe .

Minie : Mọi người ... tớ có chuyện muốn nói .

Jinie : Chuyện gì vậy ? , sao chạy như ma rượt vậy ?

Jinin : Thì tớ sắp bị ma rượt rồi mà .

Joonie : Chuyện gì ? Cậu làm tớ hồi hộp quá đó .

Minie : Thì là chuyện , cái tên Min YoonGi sẽ chuyển vào lớp mình đó .

Tae + Joonie : Cái gì ? .

Taehyung và NamJoon nhìn Jimin như không tin vào mắt mình , mà khoan sao hắn lại muốn chuyển vào lớp mình nhỉ ? Không lẽ muốn tiếp cận JungKook , Taehyung không thể để Kookie rơi vào tay người khác được , anh nắm tay Kookie như không muốn rời đi . Càng ngày càng nắm chặt , JungKook tròn mắt rồi nhìn Tae , không khỏi đỏ mặt , Jin thì không cảm xúc vì cô không quan tâm cho lắm , dù sao cũng phải chào hỏi oan gia 1 chút chứ (Au : Thưa Hường iu , oan gia của chế là Kim Nam Tuấn chứ không phải là Cục Đường đâu =v).

Jinie : Mà hắn chuyển vào rồi , ngồi với ai ?

Joonie : Thì ngồi với Jimin chứ ai

Minie : Cái quần gì thế ? Sao lại ngồi chung với tớ .

Kookie : Thì trong lớp chỉ có cậu ngồi mình ên thôi , chứ còn bàn đâu mà ngồi ? .

Minie : Tớ không muốn đâu .

Tae : Thượng lộ bình an nha Minie yêu dấu !!

Tiếng chuông reng lên , nó đã ám ảnh cô rồi , ám ảnh cô không cho cô sống , từ nay cô sẽ không còn thấy ánh mặt trời nữa =))) , cái tên khó ưa sẽ ngồi cùng bàn , đúng như cái câu Ghét của nào trời cho của đó thôi .

Cô giáo bước vào , mang theo âm khí nặng nề bao trùm lớp , cái tên Min YoonGi cũng bước theo , cả lớp ồ lên 1 tiếng , mấy đứa kia tỏ vẻ hơi sợ hãi , vì hắn là trùm của trường mà , mấy đứa nữ thì nhìn cô bằng cặp mắt thương hại , cô biết trong ánh mắt ấy cô sẽ bị tên Min YoonGi làm gì mà . Sao lúc trước cô có tiếp xúc hắn mà sao bây giờ cô lại hơi sợ hắn thế nhỉ ? , có lẽ tính cách lúc trước của cô đã quay trở về , nhút nhát sợ sệt .

Cô giáo : Hôm nay lớp ta có bạn mới chuyển đến lớp ...

YoonGie : Tôi là Min YoonGi , chắc các cậu cũng đã biết tôi là ai rồi phải không ??? . Nên tôi không giới thiệu nhiều .

Cô giáo : Vậy em ngồi chung với Hoseok đi ...

Jinin thờ vào nhẹ nhõm như chút được gánh nặng ngàn cân Min YoonGi ra khỏi lòng nhưng cuộc đời cô lại không may mắn như thế đâu , tên YoonGi này đang có ý định khiến cô phải hú tìm tại chỗ =)))

YoonGie : KHÔNG ...

Cô giáo : Chứ em muốn ngồi với ai ?

YoonGie : Em muốn ngồi với Jimin .

Câu nói của YoonGi khiến Jimin và cả lớp đứng hình , mấy đứa khác thì há miệng nhìn YoonGi với Jimin , cô bây giờ xị keo cứng ngắt không ngốc đầu nổi , thế thì tên YoonGi đã được ngồi bên con mèo nhỏ Jimin kia , cô tự nghĩ cuộc đời mình thật là xui xẻo .

Minie : Sao anh lại ngồi chung với tôi ???

YoonGie : Tại cô học giỏi mà , nên tôi ngồi với cô để có gì cô chỉ bài cho tôi .

Minie : WT*?

Anh không nói gì thêm , chăm chú nghe cô giảng bài , JungKook quay sang nhìn Jimin .

Kookie : Min à , ra chơi tụi mình nói chuyện nhé !

Minie : Ừm .

/ Ra chơi /

Kookie kéo Jimin ra khỏi tên YoonGi đang ngồi ngủ gục ở bàn đó , nhẹ nhàng hỏi .

Kookie : Hắn đã làm gì cậu chưa ?

Minie : Làm gì là làm gì ?

Kookie : Thì là hắn đã có đụng đến cậu không ? , tớ thấy hắn thích cậu rồi đó .

Minie : Không đời nào . Hắn chỉ muốn tớ chỉ bài cho hắn thôi .

Kookie : Vậy sao ? Nếu có gì thì nhớ nói nhé , tớ sẽ không để cho hắn lợi dụng cậu đâu .

YoonGi tỉnh dậy , anh quay sang không thấy Jimin đâu hơi khó chịu nên quay xuống sau hỏi Hoseok .

YoonGi : Jimin đâu ?

Hoseok : Cậu ấy đi ăn rồi .

YoonGi : Sao đi ăn mà không thèm rủ mình nữa là sao ?

Anh nhăn nhó đứng dậy , quay bước đi từng bước rồi xuống căn tin , anh thấy Jimin đang ăn với JungKook và Jin , còn có Monie và Taehyung nữa , nói chung đủ bộ hết , anh cầm chiếc khay đã đựng sẵn đồ ăn mà anh đã gấp hồi nãy , ngồi xuống cạnh Jimin khiến Jin nhìn anh bằng cặp mắt sồn cả gai ốc , không khí hơi căng thẳng .

Jinie : Cậu ăn ở chỗ khác đi , chỗ này chật lắm rồi .

Minie : Thôi không sao đâu ... nhiều người ăn cũng vui mà.

Kookie : Tớ no rồi , tớ đi trước nha .

Tae : Tớ cũng vậy .

2 người họ bước đi , YoonGi vẫn ăn ngon lành , đang vui thì anh lại đến phá đám , cô thật là bức mình , đã thế còn lấy thịt của cô bỏ vào khay mình nữa , thật là .

Minie : Nè , sao anh lại ...

YoonGi : Ăn đi , tôi không muốn nói chuyện khi ăn .

Cô thờ dài nhìn anh , còn Jin và Mon thì im lặng không nói lời nào cho đến khi ăn xong .

Jinie : Mà Jinin à , mai cậu có rảnh không ?

Minie : Rảnh . chi vậy ?

Jinie : Mai ta đi chơi ở đảo Jeju nhé 2 ngày 1 đêm . Được không ?

Monie : Rủ thêm cả Kook và Tae nữa , còn có cả Hoseok nữa nha .

Jinie : Thì tất nhiên rồi ...

Minie : Cũng được ...

YoonGi : Tôi có thể đi được không ???

Jinie : ...

YoonGi : Có được không ? Tôi muốn xin lỗi về mấy chuyện mà tôi làm lúc trước ...

Monie : Thôi cũng được mà . Đồng mới vui .

NamJoon nói xong , làm cho Jinie hơi ngạc nhiên nhưng cô biết , anh rất ghét YoonGi , nhưng anh lại muốn cho YoonGi bề mặt một lần , nên chuyển đi chơi lần này anh ta sẽ biết tay với anh , Jin nghĩ như vậy nên cũng đồng ý .

Bạn đang đọc truyện [Yoonmin] Đại Ca... Tôi Yêu Anh được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Phải Lòng Mèo Nhỏ

/ Nhà Taehyung /

Ánh nắng chiếu vào mặt anh khiến anh nhắm mắt mà thức dậy, ngáp vài cái rồi xuống giường, như thường lệ, anh đánh răng rồi chuẩn bị đồ đi học, nhưng hôm nay được nghỉ, lại được Jinie rủ đi chơi, có cả JungKook nữa nên dù anh có bận cách mấy cũng bỏ hết mọi công việc mà đi để gặp cô, anh cũng không biết từ khi nào mà mình đã phải lòng Kookie đáng iu đây?, nhưng không gặp được cô thì anh lại rất nhớ và muốn chạy lại thật nhanh vào nhà cô mà ôm cô.

Anh chuẩn bị đồ đạc vào balo xong rồi, cầm cái điện thoại trên tay, phân vân không biết có nên gọi cho Kookie hay không, vì anh muốn nghe giọng cô giờ này.

- Alo ...

- Alo, Taehyung hả? Có chuyện gì hay không?

Giọng nói ấm áp ấy vang lên, xóa tan nỗi nhớ mà anh bao trọn, lấy đại cái cớ qua đón cô rồi đi chung luôn.

- À ... tớ định qua đón cậu. 2 đứa mình đi chung luôn ...

- Ừm cũng được.

Anh vui mừng khi cô nói ra như vậy, chuẩn bị nhanh rồi chạy xuống nhà, thật ra anh là con trai của tập đoàn Kim, nhưng anh muốn giấu mình không cho người khác biết, anh không muốn quá nhiều người biết đến mình. Là do anh không muốn những cô nữ sinh sẽ vây bắt anh, anh biết, khi họ biết anh là thiếu gia thì chỉ có thể là làm mọi cách để được trở thành bạn gái anh. Lúc đó, anh sẽ không có thể đến với JungKook được.

Chạy đến chiếc xe hơi của riêng anh, chiếc xe này anh yêu quý nó lắm.

/ Nhà Jimin /

Lúc này cô còn đang ngủ vì hôm qua làm một đồng bài tập toán, nên hôm nay cô mệt lắm.

Đang ngủ ngon lành thì chiếc điện thoại xinh xắn của cô reo lên, khiến cô giật mình, rồi sinh ra bức tức. Cô rất ghét ồn ào (T/G : Min à ~~~ Min cũng ồn ào phết đó thôi =)))).

Nên tiện tay quăng cái điện thoại đi luôn, ngủ tiếp :v.

Nhưng cái chuông báo thức lại reo lên thêm lần nữa, và cô bắt lực mà ngồi dậy. Hôm nay không đi không được rồi. Nhưng vì có cái tên YoonGi mà cô không muốn đi thôi, không là hôm nay cô dậy sớm lắm.

Vừa mới bước xuống nhà. Một quang cảnh không mấy khiến cô ngạc nhiên, tròn mắt.

Đó là cái tên YoonGi, đang ngồi chành chọc mà cầm cái điện thoại.

- WT*? Sao hán lại ở đây?

Cô bức mình chạy xuống nhà nhanh, khiến hán giật mình từ phía sau nhưng lại định hình lại rồi cười mỉm nhẹ với cô.

- Sao anh lại ở đây?

- ... Thì tôi chờ cô này giờ mà? 2 ta đi chung.

- Ý tôi là, sao anh vào nhà tôi được.

- À ... cửa không khóa nên ...

- Đúng là ...

Cô nhú mồm, cái thái độ khinh thường anh, nhìn anh không khác gì kẻ trộm vào nhà ban ngày mà ngồi hênh hoan không xem chủ nhà là ai.

- Sao không kêu tôi dậy?

- Tại thấy cô ngủ ngon quá nên không nỡ kêu .

- Chờ tôi chút đi , tôi rửa mặt rồi chuẩn bị đồ đạc cái .

Cô vào phòng tắm, còn anh chỉ ngồi ở đó , anh nhìn xung quanh , không ngờ nhà cô cũng lớn và đầy đủ tiện nghi nhỉ , cảm giác ngồi ở đây sao ấm áp và hạnh phúc lạ thường . Còn đối với nhà anh , không phải , đó là căn biệt thự , đầy đủ những thứ , nhưng sao anh cảm thấy không khí lạnh lẽo bao trùm , hay là do anh ở một nơi không được gọi là tiếng cười sao ? Và không có cả yêu thương ...

Đó là lí do , anh trở thành người như vậy , một con người không có nụ cười , những nụ cười anh tạo ra , chỉ là giả tạo .

Anh đứng dậy nhìn xung quanh nhà , có quyển sách màu hồng có gắn một hình trái tim cực đẹp , tò mò , anh lật ra xem thử , những bức ảnh gia đình của cô hiện ra , những gương mặt luôn tươi cười trong hình khiến anh ghen tị , quả thật , những tình cảm gia đình đơn sơ nhưng đầy đủ tình cảm dành cho nhau , còn hơn , tình cảm gia đình giàu có nhưng lại không có một tình cảm thật sự nào .

Cô không nói gì , bước ra soạn quần áo , cũng không để ý anh đã chú tâm đến cái quyển sách của cô , cô bước lên phòng soạn quần áo .

Anh ngắm nhìn bức ảnh ấy , giở ra trang cuối , anh nhìn từng dòng chữ . Cố gắng học để thi kì thi đại học , cố lên Park Jimin .

Dòng chữ ấy giúp anh yêu thích con người cô hơn , anh xem cô rất thú vị .v

Cô bước xuống rồi nhăn mặt , quả thật cô nhăn mặt nhìn rất dễ thương .

- Ta đi thôi .

- Nè , ai cho anh xem chứ .

- Tại tôi hiếu kì nên xem thôi .

- Mà , anh có xem trang cuối không ?

- ... Không .

Cô khẽ mừng thầm , anh mà biết cô ghi như thế chắc sẽ cười cô cho mà xem , nhưng cô đã làm vì anh đã biết rồi , muahaha. Và có lẽ anh đã thích cô rồi ..

- Hết chương 11 -

Bạn đang đọc truyện [Yoonmin] Đại Ca... Tôi Yêu Anh được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Khó Ua Cùng Phòng ?!

Anh nhìn cô cười một lúc , cô mới nhìn anh mà tỏ ra ngây thơ.

Vừa lúc đó , NamJoon , SeokJin , Taehyung và JungKook bước vào phòng , nhìn 2 người họ đang 4 mắt nhìn nhau cực tình cảm , và cũng một phần không hiểu chuyện gì đang diễn ra . Nhưng họ đoán là cái tên đại ca này đang thích thăm Park Jimin đáng iu đây . Cũng đúng , anh thích cô cũng rất tốt .

- Sao còn chưa đi ?? Đi thôi (NamJoon)

NamJoon cắt ngang bầu không khí này , làm cho tên YoonGi nhẹ nhàng quay sang chỗ khác mà liếc nhẹ anh một cái sồn cả gai ốc , còn về phần Jimin thì không hiểu chuyện gì đang diễn ra , nhưng cũng gạt bỏ đi .

- Được rồi , đi thôi ~!!!

Cô vừa bước đi vừa kéo cái balô bụi tổ chẳng của mình đi , những người kia cũng từ từ vội vã bước theo , và chắc chắn xe của Suga và Taehyung sẽ đậu lại ở nhà Jimin vì họ sẽ đi xe lớn để có thể thoải mái mà nghỉ ngơi sau công việc học tập .

Họ sắp xếp chỗ ngồi , Jimin và JungKook , Suga và Taehyung , NamJoon và SeokJin ngồi mình ên . Vì người ta nói nam nữ thọ thọ bất tương thân =))))).

Xe lăn bánh .

JungKook quay sang hỏi Taehyung.

- Này Taehyung , sao cậu có xe hơi để nước tớ thế ? , tớ tưởng cậu đi xe đạp chứ . _Ngây thơ con nai tơ

- À , à ... tớ ... _Áp úng nhìn Kookie

- Thì cậu ta mượn của cậu cậu ta thôi _Suga vẫn mắt nhắm mà cắt ngang lời ngượng ngùng của Taehyung

Và JungKook đang nói thì bị người không thích nói chuyện nên quay sang chỗ khác , tránh Suga , còn Jimin thì vẫn nằm đó mà ngủ . Taehyung cũng thờ phào nhẹ nhõm mà quay sang anh , anh vẫn nằm nhắm mắt đó . Nhưng Taehyung vẫn không hiểu , sao anh lại giúp cậu , rõ ràng là anh rất ghét cậu kia mà , vì cậu là người đã được JungKook gọi là bạn trai . Và anh biết rõ thân phận thật sự của cậu , nhưng vẫn xem như không có chuyện gì xảy ra . Đáng lí ra anh phải nói cho Kookie biết chứ .

Rồi cậu cũng im lặng .

Suốt chặng đường đó , không người nào nói tiếng nào . Jimin cũng được một giấc ngủ ngon .

NamJoon và SeokJin thì im lặng đến lạ thường . Họ luôn cãi nhau thế mà giờ vẫn chưa nói câu nào . Dù cãi nhau nhưng vẫn rất vui .v .

/ Đảo JeJu /

Họ thuê căn phòng trọ . Nghỉ lại ở đó một đêm , ngày mai mới đi chơi tham quan tại đảo đó .

Nhưng tiếc thay , phòng chỉ còn 3 phòng , một phòng chỉ đủ cho 2 người . Và họ đi đủ 6 người , nhưng 3 nam 3 nữ thì có hơi ...

- Vậy ta oẳn tù tì đi , ai thắng sẽ được chọn người ngủ cùng mình _Taehyung phát biểu ý kiến.

- Ủm cũng được+

Bạn đang đọc truyện [Yoonmin] Đại Ca... Tôi Yêu Anh được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tính Cách Thật Của Tae. H

Taehyung vào phòng tắm . Anh ngâm mình vào trong làn nước nóng , cảm nhận hơi nước lan tỏa toàn thân thể mình . Anh nhắm tịt mắt không muốn nhìn gì cả , ngoài phòng anh đã nghe tiếng cô xem tivi . Chợt nghĩ đến Kookie , hình ảnh cô luôn ve vãn trong đầu của anh .

Anh đang nghĩ làm sao có thể ở bên cô mãi mãi , vì rời xa cô . Anh sẽ điên lên mất , anh không biết đã yêu cô sâu đậm như thế nào ?.

Tắm xong , anh chọn chiếc áo màu nâu hạt dẻ cùng chiếc quần đen lửng để tiện thoải mái mà ngủ .

JungKook nhìn thấy cậu vội cười mỉm lên .

- Cậu đói chưa?

- Cũng hơi . _Ngồi xuống

Không ngờ , anh lại may mắn mà được cùng phòng với Kook . Người con gái dịu dàng và đáng yêu nhất mà anh từng biết .

Anh nhìn cô cười mỉm . Thấy lạ , cô hỏi .

- Bộ mặt tớ dính gì hả?

- Không có ...

- Sao cậu lại cười ? _Ngạc nhiên.

- Vì . Nhìn cậu đáng yêu lắm cơ.

Lời nói đùa của anh làm cô gượng chính cả mặt. Không , không phải anh nói đùa mà là anh đang nói rất thật lòng .

Cô cúi đầu , mặt hơi đỏ trong thật cute

Bỗng , có người gõ cửa.

- Tae , Kook , ta đi ăn cơm . _NamJoon.

- Ủ . _Tae

- Tớ xuống liền _Kook

2 người bước xuống lầu . Nơi đó có tất cả mọi người đang chờ sẵn. Bữa ăn thịnh soạn mà chủ trọ chuẩn bị rất nhiều .

Họ đã ngồi được từ ở trên bước xuống .

2 người nhẹ nhàng ngồi xuống .

Bữa ăn được chính thức bắt đầu .

Đang ăn , bỗng Jimin nói.

- Sao rồi Kook ? Ở với Taehyung được không???

- Được . Tớ thấy rất tự nhiên , 2 đứa tớ nói chuyện rất vui vẻ . _Cô nói trong cái ánh mắt vui vẻ .

Jimin không tự khiến mà hỏi như thế đâu , mục đích của cô là làm cho người ngồi kế cô phải đau lòng kia kia .

Cô luôn muốn chơi khăm anh một lần cho bỏ cái tội kiêu . Liếc qua anh . Nhìn cái mặt vẫn thân nhiên của anh khiến cô hơi quế =))))), vì anh chẳng quan tâm gì đến cuộc nói chuyện của cô và Kook , tưởng anh sẽ tức giận nhưng cô đã lầm.

Chẳng phải anh iu Kookie sao ? Anh không có phản ứng gì hết .

- Nè Min YoonGi . Sao anh không nói gì hết vậy?

- Tôi không bao giờ ăn mà nói chuyện cả. _ Anh vẫn từ tốn mà ăn.

Cô liếc anh 1 cái rồi ăn tiếp .

Joonie thấy bầu không khí không được vui thì cắt ngang.

- Hay là mình uống rượu ? _ Anh lấy ra 3 chai rượu Whiskey

- Rượu ??? _Jimin

- Cũng được đó . _Jin.

Đêm hôm đó . Trừ bọn con gái ra tất cả con trai đều say bí tỉ .

Vậy là , những đứa con gái phải kè những bạn cùng phòng của mình về.

/ Phòng TaeKook /

Cô khó khăn mà đưa anh về đến phòng . Đưa anh lên giường mà cho anh ngủ.

- Kookie à , tớ không cò say . Tớ muốn uống nữa _Nồng nặc mùi rượu

- Được rồi . Cậu ngủ đi ...

Cô định bước xuống mà làm cho anh nước để giải rượu nhưng anh vội kéo tay cô lại .

- Kookie...

- Hà ??? Có chuyện gì? _Cô quay sang

- Tớ ... Thích cậu lắm ...

Lời nói của anh khiến cô tròn mắt , không lẽ anh say quá rồi thành ra nói đùa à? Nhưng những người say rượu họ đều nói những lời thật lòng của họ.

Cô nhú mày

- Đừng giỡn nữa. Cậu giỡn như vậy ... Tớ không thích đâu .

- Tổ thật lòng mà ...

Anh kéo cô xuống, lấy môi mình đè lên đôi môi đỏ của cô, cô kháng cự cũng vô ích, anh rất mạnh. Từ từ dùng chiếc lưỡi điêu luyện của mình mà chiếm lấy khoang miệng xinh xắn của cô. Uốn lấy cặp lưỡi.

Giờ, họ đang chao cho nhau nụ hôn đầu. Nước mắt cô rơi ra khi anh mạnh bạo như thế.

Anh hút hết sức lực cô. Cô không chịu được mà đang vào lưng anh. Anh mới buông bỏ đôi môi cô ra.

Chưa hết.

* Toạc *

Chiếc áo của cô rách ra theo sức của anh. Cô tròn mắt mà nhìn anh như con thú dữ đang hôn lên cặp núm hồng của cô. Uốn thành nhiều hình hài khác nhau.

Cô mới khóc lóc vang xin anh

- Cậu ... Cậu, làm ơn ... Tha cho tôi ... _ Cô sợ hãi.

- Kookie a ... Tổ yêu cậu nhiều lắm.

Anh vẫn hôn lên khuôn ngực trắng hồng của cô, núm hồng bây giờ đã sưng tấy vì chiếc lưỡi đáng ghét của anh.

Anh ngược nhìn thành quả của mình.

Chiếc váy cũng được anh tháo ra. Từ từ đưa cơ vật to lớn mình vào vùng mà cô nhạy cảm nhất. Cô khẽ đau la lên 1 tiếng.

- Tae. Dừng lại, rút nó ra ... Xin cậu ... _ Cô vang xin.

- Kookie. Chẳng lẽ em không yêu anh sao?.

Nói rồi, anh mạnh bạo mà xâm vào thật mạnh bên trong cô, cô đau đớn rồi nước mắt cứ trào ra.

Máu! Mùi máu trong thật gọi tỉnh, là máu trinh tiết của cô. Thanh Xuân cô. Bị anh đập đổ trong một đêm thôi sao?

Anh vẫn nhịp đều với cô.

Trong miệng cô phát ra những thứ mà cô cho là kinh tởm.

Cô không còn đau. Cảm giác khoái lạc đến mê mê.

Làm tình là như thế sao???

- Ahhh... Dừng lại đi.

- Anh không thể ...

Không ngờ. Bên trong con người anh là như thế. Một kẻ thèm khát bữa ăn của tình dục??? Hay là đã ăn trong máu của anh rồi?? Hôm nay nó mới bộc phát ???

Một người ham sách như anh, mà cũng trở thành con người như thế? Thật quả là không ngờ.

Anh không nói lời nào, anh xuất ra một hơi nóng đang từ từ truyền vào bên trong cô.

Đó là tình trùng của anh ???

Được vào bên trong cô rồi sao?

Nước mắt cô rơi xuống không ngừng. Anh mệt nhọc ôm cô vào lòng an ủi.

- Đừng khóc. Ngoan!

-...

Thế là anh ôm cô vào lòng mà ngủ.

Đêm nay thật mặn nồng cùng với hương vị của sự tình dục

- Hết chương 13 -

Làm xong chap . Từ nhiên thấy mình ngu ra.

Bạn đang đọc truyện [Yoonmin] Đại Ca... Tôi Yêu Anh được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Cảm Ơn Em Đã Yêu Tôi !

/ Sáng hôm sau /

Kookie khó khăn mở mắt , một gương mặt phóng đại ngay trước mắt cô . Đó là Taehyung , cô giật mình rồi đẩy Taehyung ra khỏi vòng tay của mình , là cô ôm anh sao?.

Nhớ đến chuyện hôm qua , cô mới hoảng hốt nhìn lại thân thể mình , thân thể thì không có miếng vải che thân , Taehyung cũng vậy . Biết chắc hôm qua đã cùng với anh quan hệ , cô nhìn xuống tấm ga giường có vũng máu . Giờ cô mới thất thần.

Cô lấy vội tấm chăn che thân , khóc nức lên , ngồi vào một góc giường .

Thấy tiếng khóc , anh giật mình tỉnh dậy , chỉ thấy cô mắt đã sưng lên vì khóc . Còn mình thì không mặc gì cả . Anh mới lo lắng nói rồi khó xử. Rồi cũng nhớ ra mình nên mặc đồ vào.

Rồi anh vội vàng mặc .

- JungKook a... mình ... _Ôm đầu đau nhứt

- Cậu im đi , tránh xa tôi ra ... _Cô khóc nức lên từng tiếng .

- Mình ... mình xin lỗi ... mình thật sự ... chỉ là ..._Anh cố giải quyết nhưng không thể nói gì cả.

- Tôi không muốn nghe đâu _Cô lắc đầu hét lên .

Mọi người nghe có tiếng hét của Kookie nên vội chạy lên lầu xem sao .

Một cảnh tượng quá là hết sức nhạy cảm của 2 người khiến Jimin , Jin , NamJoon , YoonGi sửng sò .

Jin và Jimin như không tin vào mắt , chạy lại ôm Kookie , Kookie khóc nức lên hơn lúc nãy . Còn Joonie và YoonGi im lặng , vì họ chả biết nói gì cả.

- Cậu đã làm gì với Kookie ???_Jimin nói

- Tớ ... tớ ... _Áp úng nói.

- Sao cậu lại làm thế được chứ???

- Tớ không muốn thấy anh ta nữa ... _Cô nói.

Lòng anh như chết lặng . Anh muốn xin lỗi nhưng áy náy , ngại . Muốn nói một câu xin lỗi là do rượu nên mới . Anh sợ cô sẽ ghét anh rồi sợ hãi anh lắm.

Tự trách mình , sao để bản tính theo dục vọng bao nhiêu năm nay bay ra hết ngoài , rồi lại hành hạ chính người mình yêu ...

- Kookie ... _Chưa nói xong.

- Ra ngoài đi ... _Cô hét lên.

- Thôi , cậu cứ ra ngoài đi ... Để cho Kookie lấy lại bình tĩnh ..._YoonGie nói.

- Đúng đó ..._Joonie nói.

Anh vội bước ra , nhìn thấy Kook như vậy , anh đau lòng lắm .

Muốn ôm cô lúc này nhưng sao lại cảm thấy cô sợ anh đến mức ...

Anh xuống lầu rồi ngồi bệch xuống ghế . Mắt anh như muốn rơi lệ . 2 người đàn ông kia cũng đi theo . Cũng ngồi xuống . Rồi trấn an anh.

Anh nói.

- Đó là lỗi của mình ...

- Đó không phải là lỗi của cậu đâu ..._Joonie

- Đó chỉ là do rượu thôi , cậu nên xin lỗi và nói rằng , sẽ chịu trách nhiệm thì tốt hơn đó _YoonGie nói.

- ..._Anh im lặng

/ Ở trên phòng /

Cô vẫn cứ khóc còn 2 người kia cứ an ủi .

Đưa tay cô quệt nước mắt.

- Sao cậu ấy lại có thể ???

- Thôi , đằng nào cũng vậy rồi ... coi như đó là tai nạn đi , cậu đừng khóc nữa ..._Jin nói.

- Tớ ... không ..._Cô khóc nức.

- Kookie à , cậu đừng khóc nữa ... chỉ là do rượu nên Taehyung mới thế thôi ... cậu biết cậu ấy không bao giờ là thế mà ... _Jinmin nhẹ nhàng nói.

- ..._Nín khóc.

Cô bây giờ mới nín khóc , ngược mắt lên long lanh nhìn Jinmin .

Cô nói .

- Taehyung ... cậu ấy , có yêu tớ không???

- Sao cậu lại hỏi thế? _Jinmin hỏi.

- Nếu yêu thì cậu ấy sẽ chịu trách nhiệm với cậu mà _Jin nói.

- Thật không??_Cô nói

- Thật.

Thế rồi , cô quệt nước mắt và mặt đỏ vô . Bước xuống giường , cô đi nhanh xuống lầu.

Xuống dưới . Cô thẳng thừng bước đến đối diện với Taehyung .

Anh không dám nhìn mặt cô . Chỉ sợ cô ghét anh thêm . Là anh . Đã cướp mất đi đời con gái của cô kia mà. Cô không giết chết anh mới lạ. Anh ngại ngùng mà không dám nói câu xin lỗi.

Cô nói nhẹ nhàng.

- Taehyung. Cậu có yêu tôi không?

Phải làm sao đây? Câu nói của cô khiến cậu đứng khựng trong mấy giây. Phải! Anh yêu cô, yêu rất nhiều và còn muốn chiếm lấy cả cô. Nhưng phải mở miệng sao bây giờ?

Đợi mấy giây nhưng cậu không trả lời. Cô đi sự mất kiên nhẫn mà nói.

- Trả lời đi. Có yêu tôi không?

- Có... Tôi rất yêu cậu. _Cậu nói

- Thật không?_Cô như rung rung.

- Thật. Tôi xin lỗi... Vì đã...

Chưa nói xong , cô ôm chầm lấy anh trong sự nghẹn ngào nước mắt . Anh chỉ biết tròn mắt nhưng trong những phút giây này , anh muốn ôm chặt cô hơn nữa , anh yêu cô nhiều lắm . Nhưng chưa chắc gì cô đã yêu anh .

- Em có yêu anh không???_Anh hỏi.

- ...Có ..._Cô chỉ trả lời nhẹ

Câu trả lời khiến anh trở nên hạnh phúc và vui sướng hơn nhiều . Điều đó có nghĩa là em chịu chấp nhận anh??. Anh phải giữ chặt em , không cho em rời xa anh đâu ...

Anh hôn nhẹ lên mái tóc màu hạt dẻ của cô . Hạnh phúc trào dâng trong lòng. Vui vẻ nói.

- Cảm ơn em đã yêu anh!!! Từ giờ , anh sẽ ở bên em mãi mãi , không rời xa đâu

Đúng là cái kết rất tốt cho họ .

Hành động ngọt lịm làm cho mấy người kia nhìn thấy không khỏi ngại ngùng , người thì ghen tị với họ . Thấy cảnh này , cũng tốt rồi . Không có sự hận thù gì cũng tốt...

Jimin tự nói một mình.

- Trời ơi , tui muốn như thế quá à ...

- Nằm mơ giữa ban ngày à??

YoonGi xen ngang câu nói ghen tị của cô . Cô như muốn đâm chết cái tên này , vội dùng cái cặp mắt giết người nhìn anh . Anh chỉ biết lảng lạng quay sang chỗ khác như che dấu câu nói hời hợt của mình . 2 người kia chỉ cười nhẹ với 2 người này.

- Hết chương 14 -

Bạn đang đọc truyện [Yoonmin] Đại Ca... Tôi Yêu Anh được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Cuộc Đi Chơi Tại Đảo Jeju

Sau chuyện đó , Taehyung và JungKook lại làm lành với nhau . Họ chính thức trở thành người yêu thật sự của nhau . Taehyung cũng vui hơn và hạnh phúc lắm khi ông trời đã không trêu đùa với anh.

Hôm nay , họ bắt đầu cuộc hành trình đi chơi tại đảo JeJu. Vừa bắt đầu đến đó , đã thấy nhiều người đi cùng nhau . Toàn là những cặp đôi tình nhân đi dạo ven biển của đảo Jeju. Khiến họ cũng phải ghen tị. Tae và Kook nắm tay nhau , còn 4 người kia cứ lặng lẽ đi theo , không có một cái nắm tay . Jimin cũng thấy ngượng nên nắm tay SeokJin , làm cho hai anh chàng kia hoang mang.

Nói rồi , NamJoon bảo.

- Hai người giống tình nhân quá ha!

- Rồi sao? Cậu ghen hả NamJoon?

Câu nói của Jimin khiến Joon khựng lại , mặt cũng hơi ửng hồng.

Tại sao một câu nói đùa đó khiến tim anh lại tăng lên đột xuất đến thế . Anh ngờ người nhìn SeokJin , Jin cũng không quan tâm mấy , cứ thích tỏ ra cái thái độ hờ hững như thế. Nhưng Jin lại quay sang bảo Min

- Nè Min , nói khùng điên gì thế??

- Không phải sao? Joon thích cậu đó !!!

Jimin càng ngày càng giỡn nhây hơn , khiến NamJoon cũng khá là bực bội , anh nói.

- Cậu nghĩ sao , bà chằn như thế ai mà thích?

- Gì chứ???..._SeokJin nhú mày nói.

- Mặt thì cứ tối ngày tỏ ra lạnh lùng thờ ơ , lại hung dữ , bà chằn như thế , đàn ông còn phát chán nữa là...

- NamJoon ... cậu dám ...

Jin nổi giận, đôi mắt ánh lên tia lửa đang cực kì căm phẫn cái tên dám chọc cô. Cô như không kìm chế trước câu nói chọc ghẹo của anh. Rượt anh chạy mấy chục vòng, rồi họ biến mất tiêu, chỉ còn lại 2 người kia. Jimin chỉ cười mỉm rồi bước đi, chẳng quan tâm đến con người kia, đang nhìn mình tỏ vẻ không thích cho lắm, cực kì xấu trai!

Jimin nhìn anh. Thấy có con đười ươi đang nhúu mày nhìn cô (Ý chỉ YoonGi đang nhìn cô). Cô cũng hơi hoảng.

- Anh làm gì mà nhìn tôi dữ vậy?.

- Cô thích giỡn nhây quá ha!

- Kệ tôi ... anh cảm được sao?_ Cô nói hờ hững.

Khiến anh bật cười nhẹ. Làm cho anh cũng thích cô hơn.

- Chỉ còn hai chúng ta thôi ...

- Gì chứ?_ Cô ngạc nhiên.

Anh đi lại ngược nhìn cô bằng đôi mắt giết chết bao nhiêu đứa con gái, cô cũng hơi im lặng mà nhìn đến anh, ý của anh là gì đây. Muốn gì?.

Rồi anh nắm tay cô. Trong tim thức, tim cô đập nhanh hơn lúc này. Làm mặt Min đỏ ửng lên. Nói giọng cực kì dễ thương.

- Anh ... làm gì thế?

- Đi như thế cho có đôi có cặp chứ!

- Điên à? Tôi không bao giờ đi cặp với anh đâu ... có chết cũng không đi!

Cô quyết liệt chê chọc anh. Làm cho anh không khỏi thích thú, Chết cũng không chịu đi đôi với anh? Xem ra, cô rất là cứng cỏi nhỉ? . Nhưng áp dụng với anh là nhầm người rồi.(T/G : Tau thấy có gì đó quen quen với câu nói này, sao giống Tề Mặc thế nhỉ?=====)).

Anh nắm tay cô vẫn không chịu buông, làm cô ngỡ ngàng chính cả mặt, cô vùng vẫy đôi tay nhưng cũng vô dụng. Anh chỉ kéo cô đi về phía Taehyung và Kookie .

Thấy hai người đó nắm tay, khiến cho 2 người kia cũng hơi ngạc nhiên nhưng cũng rất thích cặp đôi này .

- Đây, hai người yêu nhau hồi nào thế?_ Kookie bảo

- AI BẢO LÀ YÊU CƠ CHỨ?

Min hét lên như không thích câu nói đùa của Kookie .

- Cậu làm gì mà la dữ vậy, không phải thì thôi!

- Cậu ta nắm tay tôi rồi chạy tới đây áy chứ!_ YoonGi nói.

- Nè đừng nói như đúng rồi nhé!_ Jimin la làng .

Min nói trong sự bức bối, kéo người ta lại còn vu oan cho người ta nữa .

Đúng là cái đồ ba xạo. Cô đá vào chân một cái mạnh nhưng anh vẫn không phản ứng gì .

Taehyung thì hơi cảm thấy cô rất gan dạ. Vì trước tới giờ, chẳng ai dám đánh YoonGi cả. Mặc dù là con gái nhưng anh cũng không nương tay đâu. Mà sao khi Jimin đá YoonGi. Anh ta lại rất ư là bình thản và không hề tức giận với cô cả. Chắc là anh ta có ý đồ gì với Jimin đây. Chắc anh ta thích Jimin rồi, cũng tốt. Vì YoonGi không yêu Kook nữa. Yêu Jimin cũng chẳng sao vì cô ấy rất tốt bụng cơ mà. Không cảm nắng mới lạ.

Taehyung chuyển sang chủ đề khác.

- SeokJin với NamJoon đâu??

- NamJoon chọc SeokJin nên cậu ấy bị Jin rượt chạy mất dép rồi!!!_ Jimin nói trong sự buồn cười.

Mấy năm nay, hai người họ cứ như thế. Cứ mãi là oan gia với nhau, gặp nhau không khác gì gặp trướng kẻ thù. Nhưng có khi đó được là định sẵn là duyên số cho hai người họ. Vì đi đâu, họ cũng được đi cặp với nhau. Hôm trước dọn vệ sinh còn dọn chung nữa cơ mà....

JungKook kéo tay Jimin rồi vui cười nói.

- Chúng ta đi ăn . Tớ đói quá!!

Nghe thấy Kookie đói bụng Taehyung mới nói.

- Em đói hả?? Để anh đi mua gì cho em ăn!!!

Nghe thấy Tae xưng anh em với cô . Làm cô như gượng mặt , không thích . Cô vẫn cứ muốn Tae kêu mình là cậu tớ nghe có vẻ tự nhiên hơn nhiều .

Cô chu môi bảo trong sự hờn dỗi đáng yêu.

- Ai cho cậu xưng anh em với tớ??? _JungKook lờm Tae một cái nhẹ.

- À thì ... Cậu đói hả?? Tớ mua gì cho cậu ăn đồ đói nhé??! _Tae gãi đầu.

Taehyung chỉ muốn chăm sóc quan tâm cho Kook để cô có tình cảm với anh xú. Nhưng sao khó khăn quá .

Cô lắc đầu hờn dỗi.

- Không cần... Ăn mấy đồ , tớ không no đâu!!!

Cô nói trong sự ngây ngô của bản thân làm cô bạn Min cười một cái . Họ biết. Kookie ăn rất khỏe và nhiều . Lại ăn nhiều mà còn chả mập tẹo nào .
Khiến cho ai cũng ghen tị .

Taehyung không biết nói gì đây nữa . Chắc cô còn giận chuyện anh đã làm cô tối hôm kia đây mà . Biết ngay là vậy . Taehyung càng muốn làm lành với cô càng nhanh càng tốt . Tuy cô nói vậy thôi chứ còn giận anh nhiều lắm...

Thế rồi , Kookie kéo tay Jimin vào quán ăn gần đó.

- Hết chương 15 -

Bạn đang đọc truyện [Yoonmin] Đại Ca... Tôi Yêu Anh được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Nụ Hôn Đầu

Sau cuộc vui chơi ăn uống thỏa thích của họ. Họ kéo nhau về phòng trọ của mình. Lúc ấy cũng cỡ 5-6h chiều rồi. Họ mới bàn nhau cuộc thi can đảm kể chuyện ma. Ai cũng hào hứng với cuộc thi mà SeokJin đặc ra. Nhưng có một người lại sợ ma nhưng vẫn cố tỏ ra mạnh mẽ. Một người xinh đẹp đến xiêu lòng của tên đại ca kia. Chẳng ai khác đó là hot girl Park Jimin của chúng ta đây. Và vâng, cô đã biện hộ nhiều lý do rằng một nền không thể kể được, cô chỉ muốn nằm trong phòng thôi. Và cô đã xin lỗi mọi người trước.

Nhưng cái tên kia lại không để cho cô thực hiện được mục đích của anh. Hắn không để cho cô yên. YoonGi nhún vai nói trong sự ngây ngô của bản thân nhưng bên trong lại là một con ác quỷ, muốn hại chết cô ngay từ đầu đây mà.

- Jimin à, chẳng phải cậu kể chuyện mà rất hay sao? Sao hôm nay lại mở hội thi kể chuyện cô lại không tham gia chứ? _Hắn nhìn anh.

- Gì? _Cô nhúm mày.

Rõ ràng là muốn đầu khẩu với cô cơ mà. Cô kể chuyện mà hay hồi nào cơ chứ? Sao hắn lại tăng bốc như đúng rồi vậy. Làm mấy người kia ngạc nhiên còn cô chỉ biết nhúm mày nhìn hắn mà đặt ra một câu hỏi vớ vẩn. Chuyện ma, cô còn chưa bao giờ nghe tới dù chỉ một lần. Cô chỉ bảo là những chuyện vớ vẩn, chẳng có thật mà lại tin. Nhưng thực chất, cô rất sợ ma. Và cái sợ ma đã ăn sâu đến tận gan của cô.

Còn hắn thì biết cô vốn sợ ma từ nhỏ và bây giờ cũng vậy. Nhưng hắn lại thích thú khi chọc ghẹo cô. Muốn cô phải tham gia cuộc thi này. Xem thử người hắn đang thích có đủ bản lĩnh để nghe hết câu chuyện của những người kia không.

JungKook hoang mang có phần ngạc nhiên.

- Min à, cậu kể chuyện mà giỏi lắm hả? Sao tớ chưa nghe lần nào hết... _Kookie hỏi Min.

- À... _Min ấp úng.

- Tại cậu ấy dấu nghề đó Kookie ơi, cậu ấy kể hay lắm!

YoonGi cắt ngang câu nói có phần áp úng của Jimin làm mọi người kinh ngạc. Họ cứ tưởng phần thi kể chuyện ma tối nay chắc Jimin thắng chắc rồi. Họ cũng muốn nghe câu chuyện ma của Jimin nên họ không đồng ý mà cho cô nghỉ ngơi dù cô có cố cách mấy giả bộ nhưng cũng chịu thua mấy người kia. Cô đành phải từ bỏ. Cô phải kể một câu chuyện ma sao? Điều đó làm cô khó chịu lắm, rõ là ghét chuyện ma kinh khủng, mỗi lần ai trong nhà mở chuyện ma lên là cô lại tắt ngay.

...

Cô thở dài rồi trở về căn phòng của mình. Phía sau, có cái tên đáng ghét gài bẫy cô. Cô không quan tâm mà lê bước rồi mở cửa phòng mình. Nằm ịch xuống giường không để ý đến cái tên đang nhìn cô mà nhíu mày.

Hắn nhìn cô nói.

- Con gái con lừa... Nằm kiểu gì thế?

Khó hiểu cái con này. Quan tâm cô làm gì cơ chứ?...

- Tôi muốn nằm sao thì kệ tôi... Bộ cậu là mẹ tôi hả?

Cô tròn mắt hăm dọa anh nói. Cô ngồi thẳng dậy nhìn anh. Anh khoanh tay ngồi ngay vào ghế, đối diện với cô. Khuôn mặt khó ở bỗng nhiên bộc lộ ra bên ngoài khiến cô liếc nhẹ anh một cái. Đúng như Jin thường nói, cái tên này nhìn rất đáng ghét. Cứ tưởng mình là con trai nhà giàu thì lại hống hách như thế à?

Hắn chọc quê cô lúc này.

- Tôi không phải mẹ cô, mà cô chuẩn bị tối nay kể chuyện gì??

Nhắc đến đây làm cô như nổi điên lên. Hai má phúng phính làm cô trở nên cực dễ thương làm hắn khẽ cười.

Nhưng cái điệu cười thấy cô dễ thương hết nấc lại bị hiểu lầm là cười chọc quê. Cô la làng lên.

- Im đi, ai cho anh cười hả??? _ Cô hỏi.

- Thì tôi muốn cười hay không là quyền của tôi, cô có ý kiến à...

Hắn cãi với cô cho bằng được.

Cái tên này, cô chịu hết nổi rồi.

- Cũng tại anh mà tôi phải bắt kể chuyện đây này. CÁI ĐỒ ĐÁNG GHÉT! _ Cô lớn tiếng.

Hắn chỉ tròn mắt khi bị cô gọi là đồ đáng ghét thôi. Tính đánh đá như thế hắn mới thích. Đánh đá một chút hắn mới thích được. Đúng rồi, người hắn thực sự yêu là Jimin. Không phải Kookie. Cô liếc nhìn sang chỗ khác. Không ngờ, người hắn yêu lại rất xinh đẹp và dễ thương lúc giận hờn. Khuôn mặt cô cứ như rất đỏ, nó giống như ngại hơn so với bức tức một ai đó hơn. Đôi má phúng phính khiến hắn chỉ muốn "nặng yêu" thôi. Hắn muốn cắn đôi má ấy một miếng quá.

Hình như tính hắn cũng hiện rõ trước mặt cô nhiều hơn, đưa cặp mắt gian thần nhìn cô. Cô khẽ ớn lạnh xương sống. Nói lớn tiếng như không sợ hắn.

- Nhìn cái gì? Móc mắt giờ...

Cô hăm dọa ngược lại anh. Anh chỉ cười nhếch lên.

Cái tên này. Cô nghĩ hắn cũng đẹp trai khi cười lắm nhưng đây lại là sự thật. Hắn khi cười đẹp rất đẹp, rất ngẫu nhiên á. Làm tim cô đập thình thịch khi nhìn thẳng vào hắn.

Hắn chỉ bước nhẹ nhàng lại chỗ cô. Cô đảo mắt tránh ánh mắt của hắn, thực, mặt cô đã đỏ lên hắn. Chỉ là nhìn cô sao cô lại cảm thấy khó thở thế kia. Như là ngại lắm.

Cô định đứng dậy nhưng hắn lại kéo vai cô không cho cô đi. Cô tròn mắt mà nhìn hắn. Gương mặt xấu hổ kia đã hiện ra trước mặt hắn. Hắn vẫn cười.

Đẩy vai cô, khiến cô ngã xuống giường. Hắn khom người xuống, đúng như tư thế đáng xấu hổ của hai người. Tình thế này, cô bị hắn giữ lại không thể đứng dậy hay ngồi dậy được nữa.

Cô quát thẳng mặt anh. Như kêu anh đang làm cái trò gì thế.

- A... anh làm cái trò gì thế hả? Ra khỏi người tôi ngay.

Vì hắn đang ngồi trên người cô. Cô nằm dưới cũng không thể kháng cự.

Hắn không nghe mà nhìn cô. Đôi mắt không cảm xúc mà nhìn thẳng vào đôi mắt ngây thơ kia. Thấy hắn không chịu nghe lời của mình nói. Cô mới nói lại lần nữa.

- Anh có nghe không??? Anh...

Chưa nói xong, hắn áp môi mình vào môi cô. Mơn trớn chiếm lấy đôi môi đỏ mọng kia mà mút mát. Cô chỉ biết kháng cự nhưng không thể làm gì được hắn. Hắn mạnh hơn cô nhiều với lại, trong tư thế này, cô cũng không thể dành phần thắng cho mình.

Hắn hôn cô rồi được vài phút, đưa đôi tay của hắn luồn vào bên trong áo của cô. Cô tròn mắt đồng thời khẽ rên thêm một tiếng khi bàn tay hư hồng của hắn nhắm trúng đầu nhũ hoa kia.

- Ah~~

Miệng cô mở rồi rên một tiếng nhẹ. Hắn được thể mà chiếm lấy lưỡi cô. Lấy chiếc lưỡi kia rồi tiến vào sâu khoang miệng cô, ôm lấy lưỡi cô điều luyện mà mút mát các kiểu.

Nước mắt cô chảy dài khi hắn có hành động xấu xa này. Cô cũng chống cự nhưng hắn không quan tâm. Một tay hắn nắm chặt hai tay cô đưa lên thành giường. Còn tay hư kia thì đang ở trong áo ngực cô mà làm hành động xấu hổ.

...

Mấy phút sau, cô như khó thở mà vùng vẫy. Hắn mới tiếc nuối mà buông tha đôi môi kia. Cũng bỏ đôi tay kia ra.

Cô nằm đó, nước mắt chảy dài trên thái dương nhìn hắn như người mất hồn. Hắn chỉ cười mỉm rồi nhìn cô, đi mất tiêu.

Cô thở mạnh khi được hắn buông tha đôi môi kia. Môi cô sưng tấy lên. Mặt cô cũng đỏ ửng lên hơn lúc nãy.

Ây da, nụ hôn lần đầu của cô mà lại bị tên kia hôn. Thật là một chuyện quá là ngoài sức tưởng tượng. Cô khó khăn ngồi dậy. Nói lớn.

- Ya, sao cậu dám?

- Muốn nữa không??

Hắn hăm dọa cô. Lần nữa, cô không dám mở miệng vì sợ hắn sẽ dùng hành động đó lần nữa...

Bạn đang đọc truyện [Yoonmin] Đại Ca... Tôi Yêu Anh được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Seokjin Rất Đáng Sợ ...

Cô nằm đó. Trùng mắt nhìn cái tên Min YoonGi đáng ghét kia. Hắn đã bước ra khỏi phòng, cô cũng thở phào nhẹ nhõm. Nhìn cô bây giờ mặt đã đỏ hơn gấc. Cô lấy ngón tay mình rồi đưa lên đôi môi sưng tấy của cô lúc hồi nãy bị hắn hành hạ. Cô thầm trách sao cái tên này quá là mạnh bạo chẳng?. Nhưng trong lòng cô vẫn nhớ về nụ hôn đó. Có khi cái tên này thích cô thì sao?. Cô vẫn nghĩ về hắn.

/ Phòng NamJin /

NamJoon đang nằm thẳng chân ở trên giường bấm điện thoại xem những câu truyện ma sắp tới mà tối nay anh sẽ kể cho mọi người nghe. Anh muốn làm mọi người phải nể phục anh cho xem. Vừa xem vừa đọc to lên làm cho Jin cảm thấy bức dọc. Cô quát anh.

- Làm gì mà đọc truyện ma lớn dữ vậy? Bộ tính cho tôi nghe cùng à?

- Thì sao?..._Anh khiêu khích cô.

- Nè. Sao lúc nào cũng muốn kiếm chuyện với tôi thế?_Cô quay sang hỏi anh.

- Thì, ai kêu lớn tiếng với tôi trước chi?_Anh nói

Anh nhún vai như cái lại cô. Khuôn mặt bình thường đến nhìn cô tầm thường. Cô liếc anh một cái rồi tiếp tục công việc cô đang làm. Cô đang vẽ tranh. Lúc này, anh mới kiêu có chọc cô. Cô đi lấy màu để vẽ cho xong bức tranh này.

Chờ cô đi. Anh mới nham hiểm mà lại xem cô đang vẽ cái gì. À, thì ra là đang vẽ một người con trai. Mà công nhận, bức tranh này rất đẹp nha. Vẽ rất giống người thật. Anh vội thốt lên.

- Ý, sao cái người trong tranh giống mình thế?

Anh nghỉ ngơi cô thích mình nên mới âm thầm vẽ tranh đây mà. Vội kết luận một câu khiến t/g ngỡ ngàng =]]

- À, chắc do thích mình quá nên chịu không nổi sự nhớ nhưng nên mới vẽ mình đây mà. Cho lúc nào nhớ thì sẽ lấy bức tranh này ra coi... Đẹp trai chỉ cho khổ này nè trời!

Anh ôm mặt tự tin nói một mình. Trách số phận quá đẹp trai khiến cho người khác nhớ nhưng.

Lúc đó, anh mới cảm bức tranh lên..

* Toạc *

Một âm thanh rất quen thuộc. Ngay lúc cô vào, thấy anh đang cầm bức tranh trên tay. Khuôn mặt như tội lỗi nhìn cô, như đang sợ hãi điều gì. Vội nhìn bức tranh trên tay anh. Bức tranh bị anh làm rách mất một đường.

Đúng là cái tên phá hoại Kim NamJoon mà. Sao lại dám đụng tới đồ của cô cơ chứ. Chút nữa thì cô có thể hoàn thành bức tranh này rồi.

Máu giận trong người cô bộc phát. Hộp màu trên tay cô rớt. Khuôn mặt cô đỏ như quả gấc vì giận dữ anh. Đôi mắt ầm lên tia lửa hận thù tội độ nhìn anh như muốn chôn sống anh. Bàn tay cô nắm chặt lại như hồi lúc mới gặp anh rồi cho anh nắm cái nắm đấm để ghi nhớ chuyện anh đã đạp trúng loài hoa yêu thích của cô. Cô nghiến răng quất.

- AI CHO CẬU ĐỤNG ĐẾN BỨC TRANH ĐÓ?!

Lần này còn hơn lần trước. Cô còn đáng sợ hơn. Con giận dữ không kìm nén lại được.

Nhưng anh lại không biết mình đang trong hang cọp đây mà. Anh đang nói chuyện với một con cọp cái hung dữ định sẵn giờ anh bị ăn thịt.

Anh bình thường nói nhẹ nhàng.

- Thì tôi lỡ tay, coi như tôi xin lỗi. Cô vẽ tranh đẹp mà, nên mấy phút sẽ xong lại bức tranh đó thôi!

- ...

Khuôn mặt cô vẫn thế. Dù là biết đáng sợ, nhưng anh không thể sợ hãi lúc này được. Anh phải chứng tỏ mình là người mạnh mẽ.

- Tôi xin lỗi nhé...

Cô nhếch mép cười rồi nhẹ chân bước lại nơi anh đang đứng. Anh vội nuốt nước bọt. Vội cười khẩy với cô.

Cô nhìn thấy nụ cười giả tạo của anh thì tức hơn lúc nãy. Làm sao anh có thể biết, bức tranh đó cô vẽ đã hơn mấy tháng mới hoàn thành xong. Anh tưởng cô siêu nhân hay sao mà vẽ trong vòng mấy phút?. Bức tranh đó còn quan trọng hơn bản thân cô. Anh là ai mà chỉ nói một câu xin lỗi là cô có thể bỏ qua kia chứ?. Lại dùng cái biểu cảm xin lỗi đó với cô. Cô có thể tha cho anh sao?. Anh làm rồi!... Phá hủy đồ đặc mà cô yêu thích thì chỉ nhận được cái kết đáng mà thôi.

Cô dùng lực nhẹ nhàng nhưng đối với anh là mạnh mà đâm vào bụng anh. Anh la lên đau đớn. Có người lại mà nhủ mày, đã xin lỗi nhưng chứng nào tật nấy của cô vẫn không bỏ.

- Tôi đã xin lỗi rồi kia mà, sao lại còn..._Anh khóc không thành tiếng.

Cô nắm cổ áo anh cho anh đứng thẳng dậy, mặt đối mặt. Cô ngược nhìn anh bằng đôi mắt lạnh lùng và vô cảm. Cô buông lời lạnh nhạt đối với anh. Ra lệnh anh.

- Từ nay, tôi cấm anh đụng những thứ của tôi. Đừng để bàn tay dơ bẩn của anh đụng vào những đồ đặc của tôi... Nếu anh còn phá hoại chúng nữa, tôi sẽ giết anh đó!

Nói xong, cô đẩy anh tránh xa cô ra và bỏ đi trong sự tức giận của bản thân.

Anh nhìn cô bằng cặp mắt khác hẳn. Đây là lần đầu tiên cô nói anh như thế. Anh cảm thấy rất khó chịu trong người và rất buồn. Anh nói một mình.

- Cô nói tôi dơ bẩn sao?...

...

Phòng VKook...

Hai người kia đang nằm trên giường. Ôm nhau thật hạnh phúc. Đưa cho nhau nụ hôn ấp áp. Họ đâu biết 4 người kia đang xảy ra cái tình huống trở trêu nào đâu. Họ vẫn vui vẻ bên nhau, anh vui vẻ mà chờ đến lúc buổi tối sẽ có mấy câu chuyện ma để nghe.

Taehyung biết tính của JungKook rất nhất. Cô mà nghe mấy chuyện này chỉ có khóc thét lên thôi. Lúc đó còn ôm anh nữa cho mà coi. Nghĩ đến đó, anh vội cười nham hiểm. JungKook ngược đầu nhìn anh. Hôi bằng chất giọng dễ thương.

- Anh cười gì thế?

- À, thấy bên em nên anh vui thôi!

- ..._Cười mỉm

- Mà em chuẩn bị chuyện ma gì để kể cho mọi người đây?

- Thì, em cũng đâu biết đâu... Cứ bịa ra vậy!

- Ừm...

Bạn đang đọc truyện [Yoonmin] Đại Ca... Tôi Yêu Anh được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Cuộc Thi Kể Chuyện Ma Của Đại Tử Seokjin

Tối hôm đó. Trong căn phòng cũ kĩ của quán trọ mà họ tìm được rất hợp để thi kể chuyện ma. Ánh sáng mờ của cây nến để ở trong phòng. Mọi thứ chỉ hơi sáng mờ khi nhìn xung quanh. Chỉ có cây nến là vật sáng nhất. Họ ngồi xung quanh nhau rồi im lặng.

Không khí căng thẳng của từng người. SeokJin thì giận NamJoon, còn Jinin thì thấy ngại ngùng khi phải đối mặt với cái tên đáng ghét kia. Sao cô lại sống nổi. Chỉ nhớ lại nụ hôn đó là cô lại nóng đỏ bừng mặt như ăn trứng ớt, chỉ muốn tát cho tên đó một bạt tay thật mạnh vì cái tội dám cướp nụ hôn của gái xinh đẹp thôi. Cô vẫn ụp mặt xuống không dám nhìn hắn. Hắn nở một nụ cười nham hiểm nhìn cô nhưng cô không dám nhìn. 4 cặp kia có tình huống rất là khó giải quyết.

Riêng chỉ có cặp đôi đang yêu kia là thấy bình thường và vui vẻ hơn mọi ngày. Họ thấy lạ nên hỏi Jinin và SeokJin.

- Minie, có chuyện gì mà mặt cậu đỏ ửng lên thế? Còn Jinie nữa, sao cậu lại thấy có vẻ bức mình vậy...!_JungKook rời khỏi vòng tay Taehyung.

JungKook khó hiểu mà hỏi hai người kia. SeokJin chỉ lắc đầu không vui. Còn Jinin giờ mới ngược lên. Nhìn thấy cái tên YoonGi kia cười cực kì nham hiểm với cô. Jinin hơi hoảng nhưng định thần lại, cô không muốn Kook thấy cô sợ sệt cái tên biến thái đó lúc này.

- À, k... không có gì đâu... Cậu đừng quá lo..._Jinin nói lúng túng.

Và đợi mấy giây sau. YoonGi mới nói.

- Sao mọi người không kể chuyện đi? Sao cứ im lặng mãi thế?_Hắn mới ngồi xuống kể Jinin.

Hắn ngồi gần Jinin nhỏ xinh xắn kia. Đưa mắt nhìn cô. Cô mới mở to đôi mắt kia mà nhìn hắn rồi cũng xịch qua chỗ khác để phòng hắn, tránh trường hợp hắn dè xòm cô luôn.

Taehyung cũng nói.

- Ừ, đúng đó. Sao mọi người bảo là thi kể chuyện ma mà? Sao lại không kể gì hết trơn vậy?

- À, thì cậu kể trước đi!_Jinin đề nghị.

- Vậy 6 người chúng ta bốc thăm đi. Ai số đầu tiên sẽ kể đầu tiên..._JungKook nói.

Cô đưa ra cái hộp trong đó có 6 tờ giấy nhỏ trắng được ghi số được xếp gọn vào. Khó có thể thấy từng con số. Họ cũng chẳng biểu hiện gì mà bốc đại vậy.

Cùng lúc đó, Jinin thứ 1, SeoKJin thứ 2, NamJoon thứ 3, 4 JungKook, 5 YoonGi. 6 Taehyung...

Jinin ầu oải khi mình phải là người kể đầu tiên, giờ trong đầu cô không có cái gì để kể hết, cô vịn vẹo nói.

- Tại sao mình lại là người kể đầu cơ chứ?_Cô mệt nhọc nói.

- Kể đi chị hai!_YoonGi ghẹo cô

- Thì từ từ... À để xem... Nụ hôn... à không... gì ta? Quên rồi... Hay SeokJin cậu kể trước đi rồi đến tớ... Tớ chưa nghĩ ra... _Jimin lúng túng nói nhẹ. Cái từ "nụ hôn" bay vào lỗ tai tên kia. Hắn cũng chỉ cười mỉm nhìn cô rồi nói.

- Không được, cô kể đi... Số đầu tiên thì phải kể chứ...

- Nè, tôi có biết gì đâu mà kể... _Cô nói sang hắn.

Cùng lúc đó...

SeokJin lên tiếng...

- Vậy Minie không kể thì tớ kể cho các cậu nghe câu chuyện tớ đã được trải nghiệm... _Jin nói.

- Ủ, cũng được... _JungKook + Taehyung...

Họ tò mò rồi kêu Jin kể nhanh vì ai cũng biết cô là chúa sợ ma mà. Cô chỉ nhếch môi cười rồi kể.

- Chuyện là vậy, lúc trước tớ có nằm viện một thời gian vì tớ bị sốt rất nặng. Lúc ấy chưa lên cấp 3 như bây giờ. Tớ nằm ngay số giường 13, lúc đó là đêm thứ 2 khi tớ được đưa vào bệnh viện để hồi sức. Mẹ tớ thì đi về nhà nên tớ ở một mình, lúc ấy cũng chẳng sợ gì cả. Đang nằm được một lát thì nghe có tiếng bước chân dọc từ hành lang rất gần chỗ phòng tớ. Tớ cứ tưởng là mẹ nên ngồi dậy chờ xem. Nghe rất gần rất gần... Nhưng, âm thanh của tiếng đó tớ nghe rất rõ, đó là tiếng giày cao gót va chạm vào gạch, tớ cũng tò mò và biết mẹ mình cũng đâu có mang giày cao gót ra ngoài đường lúc nào đâu. Tớ nghe được một lát thì lại không còn nghe gì nữa. Tớ ra xem sao nhưng cũng chả thấy ai, lúc này là 8:23" tối, chả thấy bóng dáng của một người nào cả, dọc hành lang chỉ có những bóng đèn điện treo trên cao soi xuống dãy hành lang kia, xung quanh toàn là màu đen. Phòng bệnh tớ nằm trên lầu nên cũng không mấy là sợ. Và tớ nằm phòng một mình. Thấy có gì đó không ổn nên tớ quyết định vào phòng rồi khóa trái cửa phòng lại. Nhưng định lên giường nằm thì lại nghe có tiếng giày cao gót. Tớ không chịu được mà bước nhẹ đến xem sao. Coi thử ai đang giờ trò hù dọa ma. Tớ thử lên mở cửa thật chậm và rảnh rỗi thì đầu ra xem sao. Ngạc nhiên thấy một đôi giày cao gót màu đỏ rất đẹp, nằm dưới cửa phòng của tớ, hướng mũi giày cao gót về ngay tớ luôn. Minh thử cầm lấy lên xem sao. Đang định cầm thì lại thấy xuất hiện hình ảnh của một cô gái đi chân đất, mặc chiếc váy màu đỏ. Cô ta đang nhìn lấy tớ chăm chăm như rất tức giận...

Dừng lại, cô thờ cực kì mệt mỏi rồi nhắm đôi mắt xinh xắn lại. Làm cho mấy người kia đặc biệt là hai người kia như không chờ được nữa. Hỏi hã cô kể nhanh xem sao. Jimin nghe hết nổi cả da gà, chỉ cần là chuyện ma mà người kể đã trải nghiệm kể lại thì cô thấy rất sợ. Còn YoonGi thì im lặng nghe cô kể. Công nhận, kể cũng khá hay đấy. NamJoon thì vô cảm nhìn SeokJin đang im lặng.

Cô mở mắt rồi nói tiếp.

- Tớ biết đó chính là cô ta đã hù mình nên tớ mới cầm đôi giày chạy lại đưa cho cô ta, định nói cô đừng có mà hù tôi, tôi chẳng sợ gì đâu. Nhưng, cô ta lại chạy đi mất tiêu. Tớ đuổi theo cô ta, cô ta chạy rất nhanh về phía đối diện hành lang chỗ hành lang phòng tớ và leo lên lan can nhảy xuống, lúc ấy tớ hoảng lắm, không biết cô gái này có bị thần kinh hay không mà lại dám nhảy xuống, chạy đến chỗ cô ta nhảy thì không thấy cô ta đâu. Vội bước xuống lầu xem sao, đứng ngay chỗ mà cô ta nhảy nhìn xung quanh thì chẳng thấy đâu, chỉ có cây cối rậm rạp, lúc đó tớ đâu có sợ ma đâu. Đang định quay quắt người lại thì thấy trên lầu là cô ta. Cô ta nở một nụ cười rất đáng sợ, tóc xoắn xuống nhìn cứ y như con ma, mà công nhận, cô ta rất đẹp nha!...

- Rồi sao nữa? _JungKook hỏi.

- Sau đó thì tớ không còn thấy cô ta nữa, đôi giày trên tay của tớ cũng mất tiêu luôn. Không thấy đâu, chuyện đó làm tớ rất khó hiểu, sáng hôm sau thì mình đã khỏe nên xuất viện, định nói với mẹ chuyện hôm qua nhưng mình sợ mẹ mình nói là mình mê tin và ảo tưởng trên đời này có ma. Mấy ngày sau, tớ muốn tìm hiểu chuyện này nên mới tới bệnh viện một lần nữa xem sao. Thì thấy có tờ báo cũ chắc cũng đã để lâu lắm rồi trên ghế kia. Tò mò nên mình đọc xem sao. Điều làm tớ trợn tròn mắt là báo đăng lên tin có cô gái trẻ đi thăm bệnh chết trong bệnh viện không biết về nguyên nhân nào, trong đó có khuôn mặt và xác chết của cô gái được chụp lại, đúng là cái gương mặt mà tớ đã thấy đêm hôm kia. Cô ta tên HanWool và bị cửa cổ. Điều làm tớ rùng mình đó là cô gái tên HanWool ấy, chết ngay trong phòng bệnh mà mình nằm..

- ÀY, hết rồi sao? _Taehyung hỏi.

- Ủm... _Khẽ gật đầu.

- Ghê quá à... _JungKook nói nhỏ với Taehyung.

Bạn đang đọc truyện [Yoonmin] Đại Ca... Tôi Yêu Anh được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Người Con Gái Đáng Sợ Nhất Và Hồn Ma Nữ Sinh Năm Cuối

Tối lượt NamJoon, gã bảo.

- Vậy tớ sẽ kể cho mấy cậu nghe một câu chuyện ĐÁNG SỢ còn hơn của đại tỉ ta đây!

SeokJin ngược nhìn sang gã rồi quay sang chỗ khác như hồn dỗi lắm. Cứ y như mèo con. NamJoon dùng cái khuôn mặt như rất sợ hãi pha lẫn chút thất vọng, nhìn cực kì ghê ghê sao ấy (==""). JungKook nép sát vào khuôn ngực săn chắc của Taehyung rồi nghe kể chuyện ma. Jimin run rẩy rồi nhìn gã. Cô nghe được một câu chuyện hồi nãy thấy lạnh lạnh sau lưng, giờ lại nghe được chuyện mới chắc cô khóc thét lên quá.

YoonGi chỉ im bật, tay chống cằm nhìn gã đó, đôi mắt tỏ vẻ nhàm chán.

NamJoon kể câu chuyện hồi sáng cho họ nghe, chỉ thay từ SeokJin thành cô còn gã thì thay từ hắn. SeokJin nghe có vẻ hơi quen quen, 4 người họ nghe có vẻ không sợ cho lắm, thực chắc chẳng có con ma nào cả. SeokJin nhớ lại hồi sáng nên bực thêm mà hất hàm nói.

- Yahh, cái tên hậu đậu kia, mi dám kể chuyện hồi sáng của mi làm rách bức tranh của ta à? Mi kể vậy làm cái gì??? _SeokJin nhúm mày.

- Thì dù mà có đáng sợ nhưng cũng chẳng bằng cô đâu. Liu liu, đồ bà chằn!

Gã con nít nên chọc cô suốt ngày. Le lưỡi chọc quê cô làm cô tức hơn mà định rượt anh chạy lòng vòng ấy. Tối lượt JungKook.

- Tới mình rồi nên mình sẽ kể câu chuyện ma dính tới ngôi trường của mình!

00:00 / 03:13- Trường BangTan của mình á? _Jimin run sợ lên tiếng.

- Ừm.. Mọi người có nghe được câu chuyện của nữ sinh chết trong nhà vệ sinh của khu B chưa? _Đôi mắt cô nhắm nghiền lại như ngẫm nghĩ gì ấy.

- Tớ cũng có nghe nhưng cũng chẳng tin đó là sự thật!

SeokJin nắm vật áo của NamJoon đưa lên mà quay sang nói với JungKook. Jimin chỉ khẽ gật đầu như đồng ý với câu nói này. Taehyung ôm cô nhìn cô cười mỉm chờ đợi cô kể một câu chuyện hay.

- Theo lời kể lại của chị mình thì vụ án này cũng khá là lâu rồi, đã 3 năm trôi qua mà chị mình kể lại vẫn không dấu được nỗi sợ hãi trong đầu. Có người nói rằng. Năm đó là năm cuối sau khi dự lễ tốt nghiệp năm cuối của lớp 12. Sau khi những học sinh chia tay nhau khóc nức nở thì họ về hết. Lúc ấy, nữ sinh đó đi vệ sinh, bảo vệ không biết cô ở trong đó nên khóa cửa lại. Cô nữ sinh đó sau khi đi vệ sinh xong thì cô mới lại biết cửa đã bị khóa. Không còn ai trong ngôi trường đó chỉ còn cô. Vì cô muốn nhìn kĩ lại ngôi trường lần nữa, lúc ấy không còn đáng người nào. Không ngờ cô nữ sinh đó lại bị mắc kẹt trong nhà vệ sinh. Cô la hét kinh hồn kêu cứu nhưng cũng chẳng có ai. Bảo vệ thì đã về từ lúc nào. Cô khóc lớn nhưng cũng chẳng có ai trong đó... Sau mấy tháng thì cô chết trong nhà vệ sinh luôn. Mấy tháng sau, bảo vệ mở cửa thì nghe có mùi hôi thối nồng nặc trong nhà vệ sinh nữ, tò mò nên nhìn xem. Ai ngờ, ông kinh hãi thét lên khi thấy xác nữ sinh ngồi trong nhà vệ sinh. Đôi mắt trợn tròn trắng lên, da thịt thối rữa trong ghê tởm. Da mặt và thân thể co rúm lại ngằn ngặt trong rất khó coi. Quần áo sộc sệt. Thấy khóe miệng cô đầy những cuộn giấy. Có người đồn rằng trong suốt quá trình bị nhốt, cô đã ăn giấy sục và uống nước trong nhà vệ sinh để sống nhưng không qua khỏi...

- Ý, ghê quá đi... _Jimin khẽ hét lên.

- Ừm, cửa phòng nhà vệ sinh ấy cũng bị khóa lại không có học sinh dám dùng khi nghe được lời đồn đại ghê rợn đó, nhưng mấy tháng sau thì không biết ai lại mở cửa phòng vệ sinh đó, mà chị tớ nói đến đây thì thờ dài vô cùng, chị còn kể cho tớ là ngu ngốc đến nỗi cầu cơ trong căn nhà vệ sinh ấy với đám bạn khi cửa đã mở. Và lần cầu cơ ấy đó đã thành công và gọi được hồn của nữ sinh ấy lên để nói chuyện, kể về nỗi oan khi bị nhốt, cô vừa mới tốt nghiệp mà lại chết. Nói được một lát thì chị tớ và đám bạn thấy không ổn nên chạy nhanh ra trường không bao giờ dám về lại phòng vệ sinh đó nữa. Và đám năm 2 có vào phòng ấy, thấy một mớ tóc rối với mấy giọt máu trong đó, mấy đứa đó sợ nên không dám lại căn phòng đó nữa...

Kết thúc câu chuyện, không khí bao trùm cực kì ghê rợn. Đến lượt YoonGi kể rồi. Hắn khẽ nhếch môi cười cực kì nham hiểm trong đầu. Lần này cho Jimin khóc thét lên luôn.

- Hết chương 20 -

Bạn đang đọc truyện [Yoonmin] Đại Ca... Tôi Yêu Anh được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Câu Chuyện Của Kẻ Đáng Ghét Yoongi ...

Lần này là tối lượt cái tên Min YoonGi đáng ghét kia kể. Jimin nhìn mặt hắn nhìn đều đều sao á. Nhìn là muốn đập vào mặt một cái cho bỏ ghét. Cứ đưa cái cặp mắt ghê rợn nhìn mọi người. Mối thì nhếch lên nhìn khinh người đáng sợ.

Hắn nói bằng giọng khác thường.

- Chuyện này cách năm đã 4 năm rồi. Lúc đó tôi chỉ mới 13 tuổi. Tôi được ba mẹ dẫn đi du lịch tại nước Hoa Kỳ. Và thuê đúng khách sạn ma ám. Khách sạn này có tên là FO Stanley. Lúc đó tôi thuê đúng ngay căn phòng 217 của khách sạn Stanley. Bố mẹ tôi thì ở phòng 218. Vì bố mẹ tôi biết tôi không thích ở cùng với bố và mẹ nên cho tôi ở phòng một mình. Lúc ấy, tôi mở điện thoại ra xem. Xem được một thước phim ma kinh dị về khách sạn thì tôi hiểu kì muốn biết được lịch sử của khách sạn mà tôi đang ở ngay lúc này. Vợ lên mạng để xoạc một dòng chữ "khách sạn FO Stanley" thì nó lại ra hai chữ nữa "ma ám". Tôi mở to cặp mắt rồi nhấn vào hai từ được thêm. Ra một loạt tin tức về khách sạn này. Tò mò nên bấm vào tin tức đầu tiên của báo. Nó giới thiệu khách sạn này vào năm 1911 chỉ bốn năm sau khi khách sạn mở cửa đầu tiên, một người quản gia tên là Elisabeth Wilson đã qua đời tại khách sạn và có một sự thật rằng, hồn ma của người quản gia này xuất hiện trong căn phòng 217 mà tôi đang ở đây. Tôi giật bắn người vội nhìn xung quanh xem có chuyện gì xảy ra hay không thì cảnh đồ vật vẫn như xung quanh. Vợ gục xuống để xem tiếp tục, bóng ma của người quản gia này được cho là ăn cắp vật dụng của khách. Và nhiều người đã từng ở trong căn phòng này. Ai cũng kể lại với nỗi sợ hoang mang không có lời giải đáp. Cũng vì thế mà bộ phim khách sạn ma ám cũng được quay tại chính căn phòng này. Nghe nói, nếu có người thuê đúng căn phòng này, bà ta thích ai thì sẽ giúp đỡ người đó, còn ghét ai thì sẽ theo để phá người đó...

00:00 / 03:13- Cuối cùng là bà ta ghét hay thích cậu đây?_NamJoon hỏi.

- Từ từ cậu sẽ biết thôi, lúc ấy tôi đọc xong tin thì cảm thấy ớn lạnh nơi sống lưng. Nhưng lúc ấy, ma tôi còn chẳng sợ huống chi là những hiện tượng tâm linh này. Tôi đi tắm rồi qua phòng bố mẹ tôi để cùng họ đi ăn tối. Khi đi ăn tối, tôi định kể cho họ nghe lịch sử của căn khách sạn này nhưng lại quên mất, về đến phòng tôi chợt nhớ ra nhưng lại nghĩ thầm trong bụng, nếu như giờ này chuyện khách sạn ba mẹ tôi cũng không cho đâu, với lại ba mẹ tôi không tin về sự hiện diện của ma quỷ cho lắm. Thế rồi tôi đành phải ngủ lại ở đây một bữa, ngày mai tôi sẽ thuyết phục ba mẹ tôi chuyển chỗ khác để nghỉ. Lúc tôi về không có gì xảy ra trong căn phòng tôi hết. Tôi nhắm mắt ngủ, tới đúng đồng hồ chạy tới 12h đêm, tôi nghe có tiếng con nít đùa giỡn với nhau ngoài hành lang phòng của tôi, tiếng chạy trong thật là vui vẻ. Có cả tiếng cười khúc khích giòn hót nữa. Tôi không ngủ được mà thầm nghĩ sao người lớn lại không có ý tứ với trách nhiệm mà để con cái giòn hót ngoài kia thế kia?. Tôi vội bước ra một phần định kêu bọn nhóc kia ngừng việc giòn nhau vào đêm khuya với lại tôi không thể tài nào ngủ khi bọn nó la hét âm ỉ thế kia. Thân xác tôi là trẻ con nhưng tính tôi lại hoàn toàn là người lớn, khác xa với bọn nhóc kia. Tôi bực mình mà mở cửa, ngốc đầu ra bên ngoài. Chẳng có bóng người nào đứng nói chỉ là chạy giòn. Tôi nhìn một lượt rồi chẳng thấy ai, bọn nhóc này chạy nhanh đấy. Để tôi bắt được là chúng biết tay. Tôi khép cửa lại ngủ tiếp, lần này là lại nghe âm thanh cười vang có cả khúc lóc của bọn nhóc hồi nãy. Nhưng cái làm tôi nghe đến lạnh xương sống đó là tiếng cười man rợ của bọn trẻ, cứ như không phải tiếng bình thường. Thật ma quái. Sao ba mẹ tôi lại không nghe gì hết nhỉ. Lấy làm lạ nên tôi định sẽ mở cửa lần nữa. Lần này, tôi bước ra khỏi phòng luôn. Để xem bọn chúng trốn ở đâu mà kì thế?. Ngay trước mắt tôi, một không gian lạ thường yên ắng và chỉ có những cái bóng đèn lớn được treo trên cao gọi xuống để thấy hết đường đi mà thôi, ngoài ra chẳng có thứ gì cả. Dọc hành lang phòng rất dài và nhiều lối ngõ, chẳng biết đi lối nào, với lại khách sạn này lớn kinh khủng, nếu tôi đi quá xa thì có thể đi lạc lúc nào cũng không hay ấy. Đang ngờ người nhìn xung quanh thì lại nghe cái tiếng phải là tiếng của bọn trẻ nữa mà lại là tiếng hét thất thanh của một người đàn bà nào đó là trong đêm tối không có ánh trăng này làm tôi giật cả mình, tôi mở to cặp mắt nhìn lại căn phòng của mình. Vì tiếng la thất thanh như ai đó khứa vào cổ của người đã hét kia lại vọng vọng từ trong căn phòng của tôi. Tiếng hét như muốn nổ tung không gian yên tĩnh này. Tôi bắt đầu ớn lạnh hai sống lưng rồi khẽ tiến lại gần cánh cửa, tôi trợn mắt nhìn đối diện phòng tôi, vì đó là một người đàn bà tóc trắng xòa dài, da bà ta trắng bệch, miệng thì cười rất ghê rợn. Tôi biết đó là hồn ma của người quản gia nên tôi cầm đầu chạy vào phòng ba mẹ tôi luôn. Ba mẹ tôi đang ngủ thì nghe có tiếng mở cửa lớn nên giật mình tỉnh giấc. Tôi tiến lại ba mẹ tôi và run lấy bầy, ba mẹ tôi nhìn tôi lo lắng bảo "Có chuyện gì vậy? Suga?". Tôi hít một hơi rồi kể lại toàn bộ sự việc cho ba mẹ tôi nghe. Hai người kia tròn mắt nhìn nhau như không tin gì hết. Nhưng ba mẹ tôi chợt nhớ lại, vì căn khách sạn này, chỉ có ba mẹ tôi thuê ở thôi, làm gì có đứa trẻ nào hay cặp vợ chồng nào?. Chỉ có ông quản gia với nhân viên và người hầu thôi mà. Đây là tầng 2 và chỉ có nhà tôi ở thôi. Chẳng có ai ở cả. Nghe đến đó, tôi giật mình và tôi quyết định ngủ với ba mẹ. Sáng dậy, mẹ tôi và tôi về phòng tôi để xem sao. Nhưng khi về đến thì thấy đồ đạc trong phòng bị hất ra tứ tung xung quanh nhìn rất bừa bộn, điện thoại của tôi thì bị bẻ ra không rõ nguyên nhân nhưng tôi nhớ là đã cất nó vào trong tủ rồi kia mà. Nhưng trên chiếc giường tôi lại có mẫu giấy trắng, tôi chạy lại gỡ ra xem sao, mặt tôi biến sắc không còn tí máu khi nhìn thấy dòng chữ đỏ thẫm như máu của ai đó giết lên nhìn rất ghê rợn "BIẾN RA KHỎI ĐÂY NGAY TRƯỚC KHI TAO GIẾT GIA ĐÌNH MÀY ĐÓ". Sau đó gia đình tôi vội vàng chuyển đi nơi khác và không bao giờ bước chân tới cái khách sạn chết tiệt đó nữa. Tôi nghĩ là bà quản gia ghét tôi nên phá tôi đây mà.

- Hết chương 21 -

Bạn đang đọc truyện [Yoonmin] Đại Ca... Tôi Yêu Anh được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 22: Cuộc Kể Chuyện Kết Thúc ..

Chỉ mới tầm mấy phút kể đã tới lượt Jimin, giờ này cô vẫn còn rất sợ mấy câu chuyện hồi nãy mà họ kể, giờ đầu cô không còn có thể kể câu chuyện gì nữa hết. Đôi mắt cô hơi lo sợ làm cho YoonGi nhếch môi cười nhẹ một cái. Taehyung nói.

- Tới lượt cậu rồi kia!

- Ờ à... tớ... tớ...

- Sao? Không kể được à?

YoonGi chăm chọc cô. Cô không muốn kể gì nữa hết. Cô chỉ muốn về phòng mà đắp chăn cho đỡ sợ thôi. * Kết *

Âm thanh của tiếng cửa kêu ken két được lọt vào tai của 6 người kia làm họ giật cả mình, chỉ có Jimin là la hét lên làm cho YoonGi nhúc nhúc đầu thôi. Sợ gì mà sợ thế không biết, biết là ma không có thật mà sao lại làm quá lên vậy?

Từ ngoài xuất hiện một dáng người làm cho họ tưởng tượng ra một bộ phim ma kinh dị. JungKook sợ nép vào lòng Taehyung, còn SeokJin thì đã ôm NamJoon từ lúc nào rồi, đừng nói tới là chị đại, chị đại cũng biết sợ vậy. NamJoon được gái nép vào người thì sướng vô cùng. Jimin nắm áo YoonGi chặt làm anh khẽ nhếch mày khó chịu. Hắt hàm bảo.

- Muốn gì đây?

- Thì... thì... ai ở ngoài cửa vậy? _Jimin không quan tâm câu nói của hấn mà sợ sệt nói với hấn.

- Đúng là lũ nhát gan...

Cánh cửa được mở, đập vào mắt là một người con gái mặc áo trắng ngang gối, mái tóc xõa dài ngang vai được uốn rất đẹp, khuôn mặt xinh xắn không chỗ nào chê được cộng thêm ánh nến đang lung linh làm cho cảnh tượng người trước mặt tăng thêm vẻ ma mị. Nhìn thấy cô hao hao giống mấy con ma nữ nên cả bọn hét lên tập thể làm cho cô cũng giật mình mà hét theo:))). YoonGi hỏi cô ta.

- Cô là ai? Ma nữ à?

- Không không, tôi là chủ của khách sạn này... Tôi là Ok Kwak...

- À, thì ra là người... _Jimin ngây ngô vội mừng nói.

- Mà sao, các cậu lại ở đây?

Nhìn bộ dáng của cô gái đó rất ngạc nhiên, cô không ngờ những vị khách này lại có lá gan đủ lớn để vào căn phòng ở hẻm khách sạn này, mà sao lại có thể biết biết mà ngồi ở đây?. Hay là tò mò mà đi xung quanh rồi tìm thấy?.

NamJoon nhún vai đồng thời gỡ cái con người đang ôm chặt mình ra. SeokJin ngại ngần mà nhanh nhẹn bỏ cậu ta ra rồi ngồi lại vị trí của mình như một con người lạnh lùng tiếp tục.

- Thì chúng tôi đang tiến hành trò chơi kể chuyện ma!- Chuyện ma?

Nói rồi, cô bật công tắc đèn cho đèn sáng lên. Căn phòng này không còn không khí lạnh lẽo nào nữa mà trở nên sáng trưng như ban ngày, phòng này khá nhỏ và chỉ có mấy đồ đạc được đóng gói như rất ư kĩ rồi. Cô gái đó vội lạnh lùng nói.

- Nếu như các cậu muốn kể chuyện ma thì tôi sẽ cho các cậu phòng khác, các cậu không được sử dụng căn phòng này một lần nào nữa... Tôi xin lỗi vì đã nói như thế, nhưng tôi muốn tốt cho các cậu!

- Tại sao? _JungKook ngạc nhiên hỏi.

- Tại vì... nơi này đã xảy ra án mạng có người thất cổ ở đây nên không ai có thể ở căn phòng này hết... Xin lỗi, bây giờ các cô cậu có thể đi được rồi, trở về phòng càng sớm càng tốt.

Nghe như thế rồi họ càng tăng thêm độ sợ hãi. Họ vội vã chạy về phòng của mình. Còn người con gái đó chỉ đứng ở đó nhìn xung quanh, lúc đi ngang qua YoonGi, cô nhìn hấn như một con người hoàn toàn cảm thấy ớn lạnh sống lưng nhưng cô không quan tâm cho lắm.

Còn bọn họ thì được phen hú hồn chim én và không bao giờ đi xuống căn phòng ở hẻm đó lần nào nữa.

/ Tại phòng Jinin /

Cô sợ hãi chạy vội lên giường mà đắp chăn kín người với gương mặt không thể nào sợ hơn làm cho hấn bật cười nhẹ một cái. Thấy hấn chọc mình nên cô phụng môi nói.

- Cười cái gì?

- Tại tôi mắc cười nên cười thôi mà! Đồ nhát gan, thò đế... Hahaha...

- "À há, may quá mình không có kể chuyện rồi, được nghe chuyện ma chùa miễn phí, thật là hay à nha! "_ Cô nói nhỏ đủ cô nghe.

- Nói gì đấy? Đang lên ý định đen tối gì nữa à?

Cô chỉ liếc hấn một cái rồi nằm xuống ngủ luôn. Còn hấn cũng tò tò leo lên giường mà ngủ với cô, ngắm cô ngủ thì đúng hơn.

Còn phòng Jin và Joon thì họ đã làm lành rồi, nhưng SeokJin vẫn còn giận gã lắm. Ai cũng không biết phòng VKook là ngọt nhất, ôm nhau ngủ mà không màng tới chuyện gì.

Chuyến đi đảo Jeju cho họ nhiều ấn tượng từ vui vẻ xen lẫn sợ hãi gì đó. Họ cảm nhận cuộc đi chơi này là có nghĩa và rất nhiều cảm xúc. Cho họ biết yêu là gì. Ngày mai họ sắp xếp đồ và rời khỏi đảo Jeju trở về Seoul để học tiếp tục, việc học là cực hình của cả bọn mà.

Chương 23: Trở Về Seoul

6 người trở về Seoul với tâm trạng thoải mái hơn rất nhiều. Họ mong sẽ có thể đi một lần nữa, vì sợ lỡ trình việc học nên mới về sớm như thế. Họ chưa những nơi thú vị ở đảo Jeju nhiều lắm.

...

Jimin ế oải thờ dài ngán ngẫm trở về nhà cùng cái tên chết bầm YoonGi, hần ta để xe mình ở nhà cô, nhưng cái đó cũng là cơ hội để hần có thể ở cùng cô lâu hơn. Cô thì không thích tên này cho lắm nên mới mở cái giọng chua lè chua lét nói với hần.

- Anh về nhanh đi tôi còn phải đóng công!

- Này cô, sao cô không mời tôi một ly nước nào hết vậy? _Hần nhủu mày.

- Anh muốn gì nữa đây? Nụ hôn hôm đó..._ Cô bực dọc quát lờ nói điều không nên.

Nghe tới nụ hôn, hần bật cười một cái làm cô đỏ mặt tía tai. Hóa ra còn nhớ nụ hôn đêm đó nữa à? Rất ấn tượng nhỉ?. Hần cũng không biết vì sao lại hôn cô nữa, chắc hần không kìm chế được... Lỡ như thú tính bộc phát, hần còn muốn cưỡng đoạt cô nữa kìa.

Hần dứt tay bình thân vào túi quần nhìn cô gái đang đỏ bừng mặt như quả ớt kia mà nói.

- Còn nhớ nữa sao? Nụ hôn đầu của hai chúng ta... Có thể lặp lại đây cô gái!!

- Anh... về nhà dùm tôi đi!!

- Được rồi, cô không cần phải đuổi đâu! _Hần bảo.

Nói rồi, hần lấy xe rồi chạy về. Không quên nhìn cô một cái như biểu thị chộc quẻ cô. Cô đứng đó mà chỉ muốn đánh cho hần một cái thôi. Khi hần rời khỏi tầm mắt cô, cô mới thốt lên một câu.

- Đồ điên! Biến thái!

/ Tại nhà JungKook /

- Anh về nhé!

- Vâng...

Từ xa, anh tiến lại gần cô và trao cho cô một nụ hôn sâu. JungKook không phản kháng mà lại đáp trả anh một cách rất ngọt ngào. Chẳng quan tâm tới người đi đường, còn cha mẹ cô thì ở bên Mĩ mắt rồi, chỉ còn cô ở nhà.

Tầm mấy phút, anh buông tha đôi môi cô, đôi môi trở nên đỏ tấy. Nhìn cô giờ như đang quyến rũ anh, anh cố gắng cầm lòng để không ăn sạch cô tại đây, anh rất sợ cô sợ anh như đêm hôm đó, một đêm dù rất mặn tình nhưng lại ám ảnh cho hai người vô cùng. Nghĩ, chỉ có thể tiến tới đây, không nên tiến xa trong việc đó nữa.

Anh bảo.

- Mai gặp nhau ở trường!

- Dạ! Anh về cẩn thận...

...

* Vèo *

Một cái gối được SeokJin dùng lực "chọi" rồi phi thẳng vô khuôn mặt của NamJoon, gã đang ngồi đó cũng hết hồn mà lại ăn ngay cái gối vô mặt. Gã bực dọc quát cô như không sợ.

- Này Kim SeokJin, mời khách vào nhà mà lại hành hung khách thế à?

- Thì sao? Tôi đâu có mời cậu vào nhà? Trên đường về chẳng phải có gã nào khóc than rằng là khát nước đói bụng sao?? Tôi có lòng tốt nên mới cho cậu vào nhà đây...

SeokJin vừa xuống bếp vừa nói với gã đầy sự kiêu ngạo, gã ngồi ở bàn ăn mà hơi run run. Gã sợ con người này thật chứ. Lúc thì dịu dàng lúc thì cứ y như sư tử bỏ đói mấy ngày định nhảy vào vào gã vậy.

Gã nói.

- Chắc có ngày tôi yếu tim vì cô quá!! Sao cô cứ thích hành hung tôi quá vậy?

- Bởi vì tôi thích!

Câu nói làm cho hắn say sẩm mặt mày. Bỏ tay với cô luôn. Còn bụng gã thì cứ kêu ồn ào nghe thật là buồn cười.

- Cho tôi ăn gì đây?

- Trứng cuộn và bánh mì kẹp thịt...

- Ô, mà thịt ở đâu ra? Tôi đâu thấy cô mua đâu? Chẳng lẽ cô để thịt ở trong tủ lạnh mấy ngày luôn sao??

- Tôi định làm thịt... của cậu đó, chắc ngon lắm

Vừa nói cô vừa quơ quơ cây dao vào mặt gã làm gã vừa lo sợ vừa cảm thấy mất an toàn cho mình. Gã có nên bỏ mặc tất cả rồi chạy về nhà luôn không?. Chứ ở đây có lẽ rất nguy hiểm cho gã. Gã cảm thấy con người này có phần hơi ghê rợn.

Thấy gã sợ hãi, cô vội bật cười nhẹ nhàng cực kì dễ thương.

- Giỡn thôi làm gì căng vậy? Tôi mua hồi lúc xe dừng ở nơi để nghỉ ngơi rồi!

- Sao tôi không thấy? _Ngạc nhiên hỏi.

- Lúc đó cậu ngủ thì làm gì còn biết được gì nữa? _Cô nhếch môi cười.

- Ồm, có thể giúp gì cho cô không? _Gã chột chân chỉ đột xuất

- Đánh trứng giúp tôi! (T/G: " Em tên Trứng mà, sao lại đánh em? Em có tội tình gì? " / SeokJin: " Lo viết đi con kia, tin tao phan cây dao vô mặt mày không?" * cầm dao hăm dọa * / T/G: " Dạ dạ đại ka:) ")

NamJoon vội đi lấy trong tủ lạnh một quả trứng. Định đập quả trứng((. Tự nhiên trượt tay, quả trứng từ trên tay rớt xuống bể luôn. SeokJin vội một mồi với cái tên này, tài lạnh tài let cho gã phụ mình chi vậy không biết, chưa làm được gì mà lại bể trứng rồi!)). NamJoon buồn bã gãi gãi đầu như xin lỗi tất cả mọi thứ. SeokJin không la mắng gã mà chỉ nói.

- Bể rồi lấy cái khác!

- Ừm, lần này sẽ cẩn thận hơn...

Lần này cậu rất chăm chú lấy ra rồi đập. May mắn là đã đập trứng bỏ vào tô rồi. Rồi gã khuấy đều lên, do khuấy mạnh quá nên một số phần trứng trắng trứng rơi xuống nền đất, nền nhà sạch sẽ bao nhiêu nhưng một giây có mặt Kim NamJoon là lại trở thành chiến trường chỉ chẳng còn là cái bếp nữa. SeokJin cũng biết cái gã này không làm được tích sự gì cả nhưng gã rất thích phụ giúp, vậy thôi thì khắc phục cho gã vậy. Mặc công nữa cưới vợ rồi lại làm cho vợ nhức đầu vì cái tội hậu đậu.

NamJoon vui mừng vì đây là lần đầu tiên gã không làm thất bại việc nấu ăn.

...

Sau 15p, đồ ăn hoàn thành. Hai người cùng nhau ăn rồi nói chuyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện [Yoonmin] Đại Ca... Tôi Yêu Anh được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tiểu Bảo Bối Của Trùm Trường!

/ Tại nhà Park Jimin /

Tiếng chuông điện thoại reo lên làm cô như muốn điên đầu. Vốn có bản tính thích ngủ nướng, cô không ngần ngại mà với lấy cái điện thoại quăng xuống đất.

* Bóp *

Chiếc điện thoại cô vừa yêu vừa ghét rơi tự do xuống đất bẽ tanh bành, chỉ trong một giây thân mến mà nó đã nằm yên vị trên sàn nhà, cô vẫn không quan tâm mà nằm ngủ, đối với cô, việc tốt nhất là ngủ và ngủ. Những thứ xung quanh cô không quan tâm tới chúng, ngủ xong mới giải quyết chuyện này.

Và một lần nữa, cô lại không thể nào mà yên thân nằm ngủ nữa. Tiếng đồng hồ báo thức làm cô mở to cặp mắt đỏ ngầu lên, vội nghiêng rống rồi ngồi bật dậy nhìn trông rất đáng sợ, vì hôm qua cô không ngủ được vì tới tối giờ cô thức học bài, làm học sinh gương mẫu một lần chắc cô không làm được nữa rồi.

Lê thân già bước xuống giường không quên tắt báo thức, cô đi VSCN rồi đi chuẩn bị tập vở để còn đi học, cô bắt đầu tìm kiếm chiếc điện thoại của mình xung quanh căn phòng bữa bộn từ lúc đi Jeju tới giờ cô chưa kịp dọn dẹp nó, vì khá là mệt mỏi trong chuyến đi về. Cô cũng quên dọn luôn!).

Jimin vừa nhìn xuống sàn, cô la lên trong sự bất lực của bản thân.

- GÌ VẬY TRỜI?? TẠI SAO???

Cô thấy chiếc điện thoại của mình nằm ở dưới sàn rồi bề mặt hình như ai đó đập nát nó vậy (T/G: Mình làm mà mình không biết mình làm!). Cô quỳ xuống sàn mà hai hàng nước mắt bỗng tuôn rơi, cô khóc to lên. Nói một mình.

- TẠI SAO VẬY CHÚ??. AHUHU... Điện thoại yêu vầu của mình! Mình nhớ là mình quăng nhẹ mà sao lại nát dữ vậy??, trời ơi mình chết mất!.v.

Cô ngồi đó mà ôm chiếc điện thoại tội nghiệp mà cô quăng xuống mà cô lại không hề hay biết trong khi ngủ. Cô cứ ngỡ màn đập điện thoại của cô là ở trong mơ. Nhưng ai ngờ đầu lại là sự thật. Đáng lí ra cô không nên như thế, tiền đâu mà cô mua cái mới, tiền đâu mà cô đi sửa? Tiền đâu mà cô thay màn hình??... Tiền đâu mà...

* Reng reng *

Chuông nhà cô làm cô giật cả mình, mới sáng sớm mà ai lại tới không biết? Hay là ba mẹ về? Cô nín khóc, vội để chiếc điện thoại ở trong cặp rồi chạy đi xuống nhà nhanh nhẹn.

Thờ mánh nhìn xung quanh căn nhà không có một thứ gì bữa bộn cả. Cô an tâm hơn vì hôm qua cô siêng năng dọn nhà xong mới đi học bài.

Mở cửa ra, ánh nắng chiếu vào làm cô nhúm mày, bóng dáng to cao đứng trước mặt cô nhưng cô lại không thấy được rõ mặt vì ánh nắng phía sau lưng người đó che cho cô hết rồi. Vội hỏi.

- A...ai vậy?

- Là tôi!

Một chất giọng trầm nhỏ được vang lên làm cô nhớ đến một người. Phải, chỉ có thể là hấn thôi!. Cái tên Min YoonGi đáng ghét đó, sao hấn đến đây làm gì? Định làm gì nữa đây??.

Cô vội bước xa ra cái tên này, hấn mỉm cười nhạt rồi bước vào nhà cô. Cô ngây người, hấn tưởng cô mời hấn vào sao? Ngu muội!.

Hấn khẽ hài lòng với hành động của cô mà nói.

- Mời tôi vào nhà sao? Em thật là dễ thương!!

- Tôi sợ anh sẽ giờ trò nên mới bước xa anh đấy, tôi đâu có rảnh mà mời anh vào, nãy giờ là anh tự biên tự diễn ấy chứ!_Cô đành đã nói giọng mỉa mai.

Cô nhếch môi cười khinh bỉ nhìn anh. Cuối cùng cũng trả thù được rồi, dám vào nhà cô thì cô sẽ cho anh biết tay nhưng giờ đã gần đến giờ học rồi, phải đuổi tên này đi mới được. Cô nói.

- Tôi sắp trễ rồi! Mà anh đến đây làm gì?

- Đến đón em đi học!

Câu nói đó làm cô ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ " nhẹ " tên biến thái này, hôm nay tốt với cô vậy sao? Hay có ý đồ gì?. Nhìn thấy điệu bộ của hấn kia, đôi mắt hấn đang nhìn lẫn cái miệng hấn đang cười thật ra làm cho cô muốn đánh một cái cho bỏ ghét. Nhìn cứ y như biến thái ấy.

Cô quai cặp lên vai rồi bảo trong sự hoang mang.

- Anh muốn gì ở tôi thì nói lẹ đi!!

- Tôi đã bảo rồi mà, tôi muốn chờ em đi học!

- Tôi không thích đi với anh...

- Em dám không muốn??

Bỗng câu nói hần truyền tới tai cô làm cho cô hơi sợ sợ, cảm giác như đang chọc giận hần lên vậy, đôi mắt hần trở nên hơi nhú lại như không vui. Và cô nhận được giọng nói lạnh lạnh của hần làm cô toát mồ hôi hột, sống lưng bỗng có làn gió nhẹ thổi qua.

Cô nghĩ, đừng đến hần tức giận thì không tốt cho lắm, vì hần là trùm trường, ai mà dám chọc hần điên lên? Chỉ có kẻ khờ như cô mới như thế! Nếu mà chửi từ hần chắc hần giết cô luôn ấy, quả thật con người này rất đáng sợ, vừa giỏi võ lại vừa giàu có.

Thấy cô hơi run run khi nhìn mình, hần hiểu ngay cô đang sợ, bật cười nhẹ với cô, đôi mắt hần trở lại dịu dàng hơn lúc trước. Vợ nhếch môi cười đều cang.

- Hồi lần cuối, nếu em không muốn thì chuẩn bị đi!! Tôi không tha cho em...

- Vậy thì tôi đi với anh vậy! _ Cô nói nhẹ nhàng nhưng rất không vui.

Thấy không ổn nên cô buộc phải đồng ý, mắc công lại nguy hiểm cho cô, phải lo cho bản thân trước chứ sau đó mới có thể bình an. Nếu hần mà có làm gì cô thì cô thà cắn lưỡi còn hơn cho rồi. (T/G: Ủa sao lại thế, cắn rồi ai làm nhân vật chính đây?? Chẳng lẽ để con mắm tác giả làm à:))).

...

Min YoonGi hài lòng với cô. Hần vội bước đi ra khỏi nhà, cô cũng đi theo không quên khóa cửa cẩn thận. Vợ nhìn vào xe hần, trời đất, hôm nay đi xe hơi sao?. Có làm không đây? Rõ ràng là hần ưa đi moto mà, sao giờ lại đổi nhỉ? Mà thôi kệ, đâu phải việc của mình, đi cùng hần có khi tốt vì không sợ trễ giờ, mà mấy người kia cũng không dám đụng tới cô nữa vì chắc mấy người đó tưởng cô là bạn gái của hần. Đi với hần tính ra cũng lời nhì! Thấy cô ngây người ra, hần vội nói.

- Lên xe đi, hay muốn tôi bế em lên??

Cô vội liếc hần rồi ngồi vào hàng ghế bên cạnh chỗ lái xe.

...

Đi được một đoạn, cô muốn nói chuyện hần nhưng không biết nói gì hết. Coi như hôm nay lạnh lùng một chút đi, mắc công lại bảo cô nói nhiều. Thấy cô cứ bực bực hần bảo.

- Đi với tôi em không thích sao?

- ĐÚNG!! _ Cô không ngần ngại mà khẳng định với hần.

Hần mỉm cười vui vẻ khi ở bên cô.

Bạn đang đọc truyện [Yoonmin] Đại Ca... Tôi Yêu Anh được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Park Jimin Gặp Rắc Rồi

/ Trường BigHit /

Park Jimin cô từ trong xe oto bước xuống cùng với Min YoonGi, tên trùm trường của ngôi trường đồ sộ này. Họ đi chung với nhau, cứ y như một cặp đôi trai xinh gái đẹp, ai cũng vừa ghen tị lại còn vừa ngạc nhiên, bởi... người Min YoonGi yêu không phải là JungKook hay sao mà lại đi cùng với Jimin??. Một dấu chấm hỏi được đặt trong đầu của lũ nhiều chuyện trường này.

Jimin đi cùng với hần mà không khỏi lo lắng nhìn xung quanh, tất cả con mắt ở trong trường này đều dán vào hai người khiến cho cô có phần sợ sệt mặt lại, đó là lí do tại sao cô không bao giờ muốn đi cùng với cái tên chết bầm dờ hơi này. Jimin cố đi nhanh hơn nhưng YoonGi lại kéo tay bảo.

- Em ngại sao??

- Ngại khi khô! Tối giờ rồi, làm ơn đi nhanh dùm tôi, _ Cô vội buông một câu phàn nàn.

- Mặt em đỏ hết rồi kia...

- Im đi, đừng xưng như thế với tôi nữa, nghe nổi hết da gà rồi này!!!

Cô giật tay hắn ra rồi bỏ vào lớp thật nhanh. Nhưng biết làm sao đây, cô ngồi chung với hắn mà, sao lại tránh hắn được. Ngồi xuống cảm thấy mình thật là tội nghiệp khi dính vào gã trai này, sao số cô khổ thế không biết, hắn cứ ám cô mãi. JungKook và Jin lại hỏi khi cô vẫn còn ngơ ngẩn phát rầu.

- Sao đấy Jimin??_Jin bảo.

- Không có gì hết!_Jimin buồn bã đáp.

- Hay đang tương tư anh nào??_JungKook mỉm cười chọc ghẹo.

Nghe tới đây. Làm cô muốn câm nín. Không phải là tương tư mà là ám ảnh thì có. Một nỗi sợ làm cô không bao giờ dám nghĩ tới nó.

Từ ngoài cửa nghe có giọng trầm trầm cất lên.

- JungKook hỏi em tương tư ai hả? Là tôi sao Jimin??.

Đó là một giọng nói rất ấm áp đối với bọn con gái lớp cô. Còn đối với cô, nó không hề ấm áp chút nào, mà nó rất ghê rợn. Đủ để biết người nói đó là ai. JungKook và Jin quay sang chỗ YoonGi mỉm cười nhặt. Họ nghĩ cô thích YoonGi rồi nên sẽ tác hợp.

YoonGi quai balo một bên rồi dứt tay vào túi quần đi tới chỗ cô ngồi, đôi mắt lạnh lùng ngay nào lại vô cùng dịu dàng kia đang nhìn cô đây này, môi nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn hảo làm nữ sinh không khỏi " mắc thính " ở đây. Jimin không quan tâm mà chỉ cầu mong tên này không làm gì mình trong lúc nghe giảng thôi.

JungKook và Jin cũng bỏ đi nơi khác xem trò vui của hai người này. Jin không ngờ Min YoonGi đáng ghét ngày nào luôn làm cô mệt mỏi chỉ vì luôn cố tìm cách ép JungKook yêu mình, thế mà giờ lại mắc vào lưới tình của Park Jimin cô, không ngờ có một ngày hắn lại thay đổi bản tính như vậy, cũng tốt, tuy là không thích hắn cho lắm nhưng Jin và JungKook vẫn muốn duy trì một mối quan hệ bạn bè hơn là kẻ thù.

...

YoonGi ngồi vào bàn. Nói.

- Sao không chờ tôi vào lớp cùng??

- Cậu đi chậm quá nên tôi không chờ..._Jimin lại lạnh lùng bảo.

Min YoonGi hắn chưa bao giờ thấy người con gái nào làm cho hắn cười nhiều đến như vậy. Quả là, cái cô gái này luôn làm cho hắn nghĩ tới còn nhiều hơn lúc còn yêu JungKook. Suốt ngày hắn cứ nghĩ tới cô mà thôi.

* Teng teng *

Chuông điện thoại cô reo lên. Lấy ra trong túi, hắn liếc qua nhìn điện thoại cô, trời đất, màn hình sao bẽ toang thế kia, chắc cũng nghèo lắm nên mới không có tiền thay màn hình điện thoại mới.

Là tin nhắn từ tổng đài báo cô sắp hết tiền. Cô vội khóc không thành tiếng.

- Trời ơi, đã nghèo còn mắc cái eo nữa... Cuộc đời mình sao toàn là điều bất hạnh thế này?? Tại sao??_Cô gục mặt xuống bàn.

Min YoonGi vội bật cười nhẹ nhàng. Hắn vẫn chăm chú nhìn cô một lúc lâu rồi lên tiếng.

- Đây, điện thoại của em bẽ màn hình kia, sao không đi thay??

- Tiền!!_Cô đưa tay ra nhìn hắn.

- Ủ' he, em nghèo nên có tiền đâu, tôi quên mất..._Hắn chọc ghẹo.

- Anh im đi, nghèo kệ tôi... Tôi biết anh giàu có mà, anh muốn nói gì mà chả được??_Cô nhú mồm nói.

* Teng teng *

Chuông vào lớp học. Park Jimin cô lại mệt mỏi với hai tiết văn dài nườm nượp ấy, như muốn ngóc đầu dậy không nổi, kể bên lại có thêm cái người cứ ngủ gật khò khò thế kia. Chả biết hắn ta đến đây ngủ hay học nữa??.. Trường là nơi để ngủ?.. Vậy thì học sinh nào mà chả muốn đi học??. Biết là hắn giàu có mà, thiếu gia nên muốn làm gì thì làm, cô nghĩ tới mà thấy ghét hắn sao sao ấy. Một thiếu gia hư hỏng...

...

Ra về, Jimin không có phương tiện về nên phải chờ tên chết bầm đó, mà chờ người ta thì chờ có tâm chút xíu đi, hộ tổng về đi rồi muốn đi đâu thì đâu.

Hết đi quán game rồi tới quán bida để hấn chơi, thật là... Cô đi theo hấn mà muốn chóng mặt. Chỉ muốn thầm nói cái tên đáng ghét này muốn làm gì đây??. Sao không chờ cô về mà còn lơ cô đi nữa...

Cô hết kiên nhẫn đi sau anh mà quát lớn.

- Rốt cuộc cậu có chờ tôi về nhà không thì bảo??
- Còn sớm mà..._Hấn bước đi nhẹ nhàng.
- Gần 7 giờ tối mà còn sớm? Cậu bị trái muối giờ hả?_Cô chống tay lên eo bảo.
- Không thì tôi đi về một mình..

Cô bỏ đi trong sự bức bối.

Không bao giờ cô muốn đi cùng với hấn nữa, cái người làm cho cô chỉ toàn là bức bối không thôi. Vừa đi vừa chửi thầm, đụng trúng một người...

- Này gái, sao không đi nhìn đường thế??
- À, tôi xin lỗi...
- Này, em cũng ngon phết đó... Đi chơi với anh nha!!_Tên kia bảo.

Hấn đụng vào người cô làm cô hất tay mạnh. Khi thật, lại gặp mấy tên biến thái rồi, biết vậy không bỏ đi cho rồi. Cái hất tay đó làm cho gã kia có phần hơi nhục với đồng bọn nên tức giận, vội lấy đôi tay gã mà bóp cổ cô mạnh bạo làm cho cô không thể thở được.

Bạn đang đọc truyện [Yoonmin] Đại Ca... Tôi Yêu Anh được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.